

Ghana School Project Reisverslag Project 2008

Zaterdag 22-11

10.00u Vertrek uit Heino. Helemaal super dat er zoveel mensen waren om ons uit te zwaaien. Na een rondje om de kerk snel op pad. In Breda onze paspoorten opgehaald bij de Visumdienst. Deze lagen netjes klaar met de benodigde visa erin. België waren we redelijk snel door. In Parijs was het zoals altijd erg druk, we hebben hier dan ook meer als een uur in de file gestaan. De Bus rijdt erg goed, maar we merken al wel dat hij heel erg zwaar is. Harder dan 100 km/u moeten en kunnen we dan ook zeker niet rijden. Planning was om tot Bordeaux te rijden, dat gaan we in ieder geval niet halen. We slapen onder Niort tussen de vrachtwagens. 23.45u..... 1e test voor onze bedjes in de bus. Slaap lekker!

Zondag 23-11

7.30u Heerlijk geslapen, dat hebben we goed gedaan met de matrassen in de bus! Snel een stokbroodje naar binnen gewerkt en weer op pad. Gelukkig weinig verkeer, maar..... de eerste bergen komen op ons pad. Nu weten we het zeker, we hebben iets teveel bij ons. Sommige bergen kruipen we met 50-60km p/u omhoog. Eén Voordeel met zo'n berg heb je, aan de andere kant ga je weer naar beneden! Spanje komen we redelijk door, alleen onderin nog meer bergen. Veel bergen.....en vooral HOGE bergen! Die arme bus! In de 2e versnelling gaat het met een gangetje van 20-30km p/u omhoog. Snel de route omgegooid om zo te proberen wat bergen te ontwijken. Door de vertragingen maar wat langer doorgereden. We slapen in Cordoba, wederom op een truckstop.

Maandag 24-11

Vroeg opstaan en snel achter het stuur. Ontbijten doen we al rijdend. Die gesmeerde broodjes van ma zijn nog best te eten! Planning is om vandaag de boot te pakken van Algeciras naar Tanger (Marokko). Na een paar uren flink trappen met de bus (voor zover dat mogelijk is) zijn we bij de haven. Tickets waren snel gekocht en bij het voorsorteren voor de boot maakten we al snel kennis met de Afrikaanse stijl van "op je beurt wachten" en geduldig zijn. Kom, we gaan allemaal toeteren!! Dan komen we vast sneller op de boot. De boot zou om 14.00u gaan, maar vertrekt uiteindelijk om 16.30u Het is slecht weer en we gaan behoorlijk tekeer! Aangekomen in Tanger eerst maar weer even flink meetoeteren, dat helpt vast! Vanaf de boot moesten we meteen in de rij voor de douane. WAT EEN CHAOS HIER!! Iedereen maakt ruzie met iedereen en hier endaar worden er flink wat handen geschut met geldbiljetten erin. Dus zo gaat dat hier ook.

Eerst maar eens wachten. Dan nog langer wachten. Echt vermakelijk bij het lange wachten is om te kijken hoe mensen voor ons alles...EN IK BEDOEL ECHT ALLES uit moeten pakken. Ongeloofelijk wat past er veel in en op zo'n oude bestelauto!! Hopelijk blijft ons dat lot bespaard! Na nog langer gewacht te hebben toch maar even gaan vragen hoe lang het nog gaat duren. En dan het verrassende antwoord; Demain ! WAT????...MORGEN??!! En ze menen het ook nog..... Hun zijn er klaar mee, en wij moeten overnachten tussen de boot en de douane. Nou dat moet dan maar! GRRRR
#{[^@|}{##~
Trusten!!

Dinsdag 25-11

Na een wat onrustig nachtje vroeg uit de bus gestapt. Ons was verteld dat we vanaf 8u weer terecht konden bij douane. We hebben ons vandaag eerst maar eens getrakteerd op schoon ondergoed. Je zou het zonder douchen bijna vergeten. We hadden ons voorgenomen dat we de eerste wilden zijn die ze zouden helpen, en we waren de eersten! (en ook de enigen trouwens). Maar ja...we zijn inmiddels in Afrika, dus 8 uur wordt al snel 9 uur. Om 9.10u kwam er een of andere chef aan rijden en die vroeg vriendelijk wat we wilden. Nou, da's duidelijk. Snel door natuurlijk. Jammer dan, inspectie van de bus. Met 2 medewerkers werd onze hele bus uitgeladen. Tsja, leg dat maar eens uit in het Frans wat je met 21 computers en al dat schoolmateriaal gaat doen. Met heel veel handen en voeten werk, werd ons

duidelijk gemaakt dat we een borg moesten betalen voor alle spullen. Dit krijgen we dan terug als we het land uitgaan. Zo hebben hun de garantie dat we de spullen niet onderweg verkopen.

AJ...het is 850 euro! Nou ja, dat hebben we dan maar even snel ergens moeten pinnen. Dan volgde nog al het formulierwerk en natuurlijk niet te vergeten....de bus weer inpakken!! Om 12.00 uur was alles geregeld en betaald. Snel weg hier! We hadden nog niets gegeten (en de mensen die mij kennen weten dat ik daar heel goed tegen kan ;-)) ...NIET dus) Maar.....die broodjes van ma smaken nog steeds prima!

De planning die we hadden gemaakt hebben we eerst maar even over boord gegooid. Door al dat gedoe hebben we zoveel tijd verloren dat we ons dagje Marrakesh moeten vergeten. Erg jammer, maar het is niet anders. Er ligt inmiddels een hele mooie nieuwe snelweg en we besluiten om toch door te zoeken naar Marrakesh (Joekelen= Wilco,s betekenis voor heel veel dingen, maar in deze context bedoeld voor door rijden).

Bij het binnen rijden van deze grote stad hebben we onze eerste (en hoop laatste) bekeuring gekregen. Er stond in het donker schijnbaar ergens een STOP bord. Nooit gezien, en er was ook niemand die stopte. Maar wij zijn natuurlijk een makkelijke prooi voor dat gajes (EN DAT IS HET!) Of we eventjes 400 Dirham willen aftikken. Na een beetje lullen werd het 300. Maar toch...Snel betalen en zien dat we wat te slapen en vooral wat te eten krijgen. Die broodjes van ma beginnen nu iets minder te smaken. Om 19.30u stonden we voor de deur bij een Ibis hotel. Heerlijk die douche! Na wat schone kleren te hebben aangetrokken maar even een taxi aangehouden en de stad in gegaan (een taxi is hier het eerste model Peugeot 205 of Fiat Panda). Wat ik nog helemaal niet heb vermeld is dat het hier erg slecht weer is. Het is koud en de regen komt met bakken uit de lucht! Zijn we ook een keer in Afrika, heb je dit.

Middenin de stad hebben we ons zelf getrakteerd op een heerlijke maaltijd. Veel soorten vis, vlees, aubergines, en nog veel meer. Het was inmiddels al 22u en we zaten op een soort verzamelplek voor eet tentjes. Dit zal helaas het enigste zijn wat we van deze mooie stad zullen meemaken. We zijn moe en gaan slapen. Morgen eerst maar eens een beetje uitslapen. Weltrusten!

Woensdag 26-11

Toch ook wel weer even lekker een gewoon bed! Na een heerlijk ontbijt hebben we om 12.00u onze reis weer vervolgd. Gelukkig hebben ze in dit land geen bergen waar we door en overheen moeten..... MAAR NIET HEUS. Ooit van het Atlasgebergte gehoord? Nou wij hebben ze gezien en meegemaakt! We hebben het nu zo langzamerhand wel gehad met die bergen, en we denken onze bus ook. We hebben zelfs sneeuw op de bergen gezien! Ons doel was Agadir. Een route van (slechts) 273 km. We kwamen hier om 17.00u aan, zonder tussendoor te stoppen. Reken de gemiddelde snelheid dan maar uit ;-)

Tijd voor bezinning en goed overleg. We beginnen ons nu toch wel een beetje zorgen te maken. Er zit ons 2 dingen erg dwars. Als eerste maken we ons zorgen hoe onze bus het de komende weken zal gaan houden. Hij doet het echt voortreffelijk, maar hij is gewoon te zwaar! Als we nu alleen nog maar een geasfalteerde weg zonder bergen voor ons zouden hebben reden we gewoon lekker door. Maar we weten ongeveer wat er nog komen gaat. En dat gaat zo niet lukken denken we. Ten tweede hebben we net een nare ervaring gehad met de douane. En iedereen die we spreken zegt dat het hier in Marokko nog wel meevalt. Bij de douane van Mali en helemaal bij die van Mauretanie schijnt het nog veel erger te zijn! Heel veel betalen, en heel veel van je meegenomen spullen inleveren. Daar hebben we alletwee echt geen zin in!

We hebben het volgende plan bedacht. We willen gaan proberen een container te boeken en die met al onze spullen voor het project erin te versturen naar Ghana. Agadir is een grote havenstad en we zijn meteen doorgereden naar het kantoor van de firma Maerks. Ik denk één van de grootste containerbedrijven ter wereld. We zijn hier heel erg goed ontvangen, en gelukkig spreekt iedereen hier engels. Het is inderdaad mogelijk en ze kwamen ons zelfs nog tegemoet in de kosten: "voor het project" zeiden ze, GEWELDIG!!! En zo gaan we het doen!

Het is hier nu 23 uur en we zitten in een internetcafé. Allemaal Frans/Arabische toetsenborden, dus vergeef me als er hier een daar een foutje in de tekst zit. Morgen de papieren regelen en hopelijk zelfs al een kleine container inpakken. Container zal dan ongeveer gelijk met ons aankomen in Ghana. Wij kunnen met een half lege bus verder, en hebben niet zo heel veel stress meer bij alle douane's die we nog tegenkomen.

En niet te vergeten.....ALLE SPULLEN KOMEN DAAR AAN!! En daar gaat het natuurlijk allemaal om. Nu is het tijd voor een biertje, die gaan we eens even opzoeken.

Donderdag 27-11

'S morgens al vroeg naar de firma Safmarine, zij zitten bij Mearsk in en regelen onze container. Super aardige gasten hier, spreken goed Engels en we kunnen erg met hem lachen. Moesten alleen heel lang wachten op de man die ons een containerkan toewijzen. Die kwam pas na de middag opdagen omdat hij 's nachts had doorgewerkt. Nu hebben we de container geboekt en gaan we naar de douane. Al snel wordt duidelijk dat er heeeeeeel erg veel geregeld moet worden en dat wij dat zelf niet gaan redden. We hebben iemand nodig die dat voor ons gaat regelen. Ze noemen dat een Freight For Order of zoiets.

De mensen hier wisten wel iemand en ze belden hem voor ons op. Mooi! Hij zou er met 15 minuten zijn. En inderdaad...netjes op tijd voor Afrikaanse begrippen kwam hij een uur later. Helaas is inmiddels de dag om en kan hij nu niets meer voor ons doen. We moeten morgen op zijn kantoor in de stad komen. Wij parkeren de bus bij het hotel en gaan wat eten in de stad.

We balen best wel dat we zoveel tijd verliezen en besluiten dan ook om vanavond maar eens op zoek te gaan naar een biertje. Het schijnt dat je hier op sommige plekken dat wel kan vinden. We vinden op de boulevard een bar waar de alcohol rijkelijk vloeit! We drinken een paar biertjes en zien hier een hele andere kant van de Marokkanen en dan vooral van de dames.

Wij gaan slapen, we moeten morgen weer vroeg op.

Vrijdag 28-11

Deze dag kunnen we eigenlijk in 1 woord omschrijven: WACHTEN! Netjes op tijd waren we op het kantoor van onze man Mr. Nami. Natuurlijk weer wachten tot hij er is. Daarna wachten totdat hij de papieren heeft klaargemaakt. Om 11.00u naar de douane om daar weer lang op hem te wachten. Daar kwam hij dan eindelijk om 12.30u. En laat dat nu net de tijd zijn dat ze hier allemaal naar de moskee gaan en dus maar weer wachten tot 13.00u. Mr Nami vloog toen van het ene kantoor naar het andere in het douane gebouw. Deze man weet wel hoe het hier werkt en kent hier ook de weg. Af en toe komt hij even aan voor een handtekening en dan maar weer wachten. Inmiddels is het alweer sluitingstijd...dus inderdaad wachten tot morgen!!!

We balen enorm, we hadden graag onze in Tanger betaalde borg al teruggekregen (dit is nog steeds onduidelijk OF en hoe we het terugkrijgen) en de container geladen. We verliezen nu teveel tijd.

Onze hoop is gevestigd op morgen, maar dan mag er ook niets meer misgaan! We moeten nu morgenvroeg ALLES geregeld krijgen en de container geladen hebben voor 13.00u. Anders is het te laat en kan deze niet meer mee. Wij gaan dan maar weer de stad in om wat te eten en naar het hotel om nog maar weer een nachtje te blijven.

Tijdens het eten krijgen we een verschrikkelijk bericht per sms van onze vriend Martijn uit Heino: Er was een gewapende overval bij hem op het bedrijf (waar Wilco ook zijn werk doet) en ze hebben daarbij zijn vader ernstig toegetakeld! Deze ligt nu in het ziekenhuis. Dit bericht drukt onze stemming behoorlijk en we balen er van dat we hier niets voor hen kunnen doen. We wensen iedereen en in het bijzonder Co Besselsen veel sterkte toe! Tegenover ons hotel zit een Ibis-hotel en we pakken daar maar even een flinke borrel om het allemaal te laten bezinken.

We gaan vroeg slapen, morgen wordt een lange dag.

Zaterdag 29-11

Vandaag een belangrijke dag. Zou het dan allemaal gaan lukken vandaag?? Het zou wel moeten! We kunnen nu echt niet meer tot maandag wachten. De douane gaat om 10.00 open en we hebben om 9.30u daar met mr Lami afgesproken. Ja inderdaad om 10.30u komt deze aankakken. Na binnen nog wat geregeld te hebben is Wilco met hem meegegaan de stad in om nog meer formulieren, stempels en zegels te halen.

Ik heb nog maar weer eens alle ramen van het douanegebouw geteld. Het zijn er nog steeds 36! Na een klein uurtje kwamen ze terug en toen ging alles ineens heel snel. We mochten eindelijk naar de container. Er was een douanier meegekomen en die ging controleren of het allemaal wel in de haak

was wat we in de container stopten. We hebben (natuurlijk) veel meer bij ons dan dat op de papieren staat, maar toen de douanier even een sigaret van me ging roken hebben snel maar even wat computers de container ingegooid. Vervolgens ging hij weer serieus met z'n werk bezig maar na het overhandigen van een pet, voetbalshirt en nog een ander shirt leek hij nergens meer een probleem mee te hebben. Alles moet nu razendsnel de container in want we waren al te laat. Snel nog even overal wat kleding en handdoeken tegen het beschadigen tussen gepropt. Duimen dat alles heel blijft! Nu nog even het financiële en dan is het toch echt zover... HET ZIT ERIN!!

Snel verlaten we Agadir en we gaan proberen nog een flink stuk te rijden vandaag. We rijden door tot TanTan. Het is hier om 18.00u al helemaal donker en we willen hier zo weinig mogelijk in het donker rijden. Om 20.15 is een kamertje geregeld bij een hotel. Erg oud en vies dus we slapen straks maar lekker in onze eigen slaapzakken. Er is een feest in de stad en we gaan er even kijken. We drinken een colaatje met een scheut van de meegebrachte Vieux. (Thanx guy's!) 23.00u tijd om te gaan slapen, we willen er om 6u uit.

Zondag 30-11

De wekker ging vroeg vandaag. We zijn om 6u opgestaan na een belabberde nacht slapen door de vele muggen. We zijn 's nachts 4 x op jacht geweest, om 2 uur hadden we de laatste te pakken. Wilco sloeg ze zo hard dood dat het stucwerk naar beneden kwam!! Ook wel weer lachen dus. Het is hier te vies om te douchen dus gaan we meteen op pad. We willen vandaag Dakhla halen. Een rit van 850km.

Ons ontbijt bestaat uit 2 mueslirepen. Na een uur rijden onze tank en jerrycans volgetankt. Hier kost de diesel €0.40 per liter. Kijk.....dat is leuk tanken!!! Nu begint de Sahara pas echt. Het duurt niet lang of de eerste zandduinen en dromedarissen komen op ons pad.

Onderweg zijn we nog genaaid door een agent die beweerde dat we te hard reden. Absoluut niet waar, maar wij trekken natuurlijk aan het kortste eind en betalen ter plekke een boete. Flink chagrijnig rijd ik verder maar de omgeving en het landschap maakt alles weer goed. Echt geweldig deze geasfalteerde woestijnweg langs de kust! Het is normaal dat je in dit soort landen om de haverklap moet stoppen bij 1 of andere vage controlepost. Hier willen ze dan elke keer maar weer alles van je weten. Vandaag zijn we 9 x gecontroleerd. Gelukkig hadden we thuis al een formulier gemaakt met alle gegevens erop. Naam, geboortedatum en plaats, ouders, werk, autogegevens, enz, enz, We hebben hier 30 kopie's van gemaakt wat enorm veel tijd scheelt. We geven gewoon steeds een kopie af en kunnen dan verder rijden.

Bedankt voor deze tip Dick! We zijn mooi voor het donker in Dakhla aangekomen. Hier eten we wat en slapen in een hotel waar we even lekker kunnen douchen. Moe van de lange dag en de vele kilometers liggen we er weer vroeg in.

Maandag 1-12

Om 6.15u opgestaan. Vandaag weer een spannende dag. We willen in Mauritanië zien te komen. Na het douchen de bus in en snel op pad. Onderweg een bakker in een busje aangehouden en we ontbijten al rijdend heerlijk verse croissants en een stokbrood.

Na 400km lange weg door het zand kwamen we om 12.00u bij de grens van Marokko aan. Onze paspoorten moeten we inleveren en het is ons onduidelijk wat er nu gaat gebeuren. Oh ja.... We moeten wachten, en daar hebben we slechte ervaringen mee! Maar onze namen worden al snel door het gammele raampje geroepen. Vaaaan dekamp en Boojhois... dat moeten wij zijn!

We krijgen ze terug met een stempel. Vervolgens naar het kantoortje er naast van de police. Nog meer stempels. Ondertussen regel ik een gids die ons door het stuk niemandsland zal leiden wat tussen Marokko en Mauritanië ligt.

Er wil nog even iemand in onze bus kijken. Hij komt met onze schroevendraaierset naar buiten en vraagt of hij deze mag hebben. Nou toe dan maar, mogen wij tenminste meten weer door.

We gaan door een slagboom en staan alweer voor de volgende...wat nu weer?? Ah, een monsieur wil de autopapieren. Ik krijg een nummertje en ga wachten op wat komen gaat. Ik maak kennis met een Duitser uit Wuppertal die we de afgelopen dagen al een aantal keren gepasseerd zijn. Hij herkende onze bus ook al. Hij gaat naar Mali. Ook praat ik met een Belg. Hij is op de fiets vanuit Agadir.

Stoer dat hij dat doet, maar wij verklaren hem voor gek! Ons nummer wordt omgeroepen, tenminste dat denk ik, want ik weet niet wat 38 op z'n Frans is. Achter een kapotte plastic terrastafel zit iemand en die noteert onze autogegevens in een groot boek. Dat was het dan alweer. Onze gids Achmed stapt bij ons in en we rijden door de slagbomen Marokko uit, het niemandsland in. 5 km lang zand en

scherpe rotsen met heel veel autowrakken links en rechts. Het is van groot belang dat je weet waar je rijdt omdat er in dit gebied veel mijnen liggen. Stapvoets rij ik er op aanwijzingen van de gids door en naderen we de grens van Mauritanië. Vlak voor de grens nemen we afscheid van onze gids en rijden we de douanepost binnen.

Hier zijn ze erg vriendelijk. Nadat ze onze papieren hebben gecheckt vragen ze om kado's. We raken hier al aardig aan gewend. Ze zijn blij met de agenda's die we ze geven en we mogen meteen door naar het volgende kantoor. Hier worden de autopapieren voor elkaar gemaakt. Gelukkig hebben we een "Carnet de Passage". Dit is een kostbaar in- en uitvoerdocument voor de auto. Deze wordt afgestempeld en klaar is kees. Dit scheelt heel veel tijd en geld, anders moet je hier je auto invoeren en een borg betalen, die je dan later maar weer moet zien terug te krijgen. In het kantoor (lees hutje) tegenover kopen we een autoverzekering voor Mauritanië en Mali. Alles is nu geregeld en we rijden om 15.00u door de poort Mauritanië binnen. Vervolgens nogmaals stoppen voor de post van de Gendarmerie.

Weer gecontroleerd en we mogen door na afgifte van een kopie met onze gegevens.

We zijn allebei zo blij als een kind. In 3 uur beide douanes en het niemandsland gepasseerd.... We hadden nooit durven hopen dat het zo snel zou gaan!!

Blijft natuurlijk nog lang voor wat stempeltjes, maar toch!

We rijden 40 km naar Nouadhibou en zoeken daar onze camping. Er staan nog 4 Nederlanders die met hun 2 jeeps 4 weken door Algarije zijn gecrosst..... Ook niet verkeerd!

We doen even wat boodschapjes en stillen onze honger met erwtensoep....jazekers, dat hebben we ook mee!! We lopen wat rond en kijken lachend naar alle gammele Mercedesen 190's die hier kris kras en al toeterend door elkaar rijden. DIT IS AFRIKA!!!

We vinden een klein internetcafé "CYBERNET" en besluiten even onze mails te checken en contact te zoeken met het thuisfront. We worden al snel vriendjes met de jonge eigenaar van het cafe. We kunnen hem helpen met wat trucjes voor Youtube en MSN. Hij is erg dankbaar. 's Avonds lopen we naast onze camping een restaurantje binnen en eten ons daar helemaal klem in de garnalen-pasta en vis. Je merkt dat je niet ver van de zee afzit, Ongelooflijk wat lekker en veel, en dat voor omgerekend ongeveer €5.- pp. Eigenlijk konden we al niets meer eten, maar onze ogen vielen op een vitrine met eigengemaakte gebakjes. Nou vooruit.....het is feest vandaag! Bijna misselijk van het vele eten ploffen we neer in onze bus.

Het valt niet mee hier in Afrika ;-)

Dinsdag 2-12

De wekker ging om 8uur, en we zijn rustig opgestaan. Na een douche op de camping zijn we vertrokken. Ons doel is Nouakchott. De hoofdstad van Mauritanië.

Er ligt een mooie nieuwe geasfalteerde weg door de woestijn. Het waait enorm, en het begint al aardig op een zandstorm te lijken. De wind is zo hard dat we het stuur van de bus goed moeten vasthouden. Af en toe moeten we, je raad het al, even stoppen voor een controle post. We stoppen ook een aantal keren om wat mooie plaatjes te schieten van de prachtige zandduinen en kamelen.

Om 16.30u kwamen we bij ons gereserveerde hotel aan. We liggen weer op schema, en dus kunnen we zoals gepland hier 2 nachten doorbrengen om een beetje tot rust te komen en wat van de stad te zien.

Het is een prachtig Mercure-hotel met zwembad. Het is de moeite waard om even deze stad te proberen te omschrijven: Nouakchott is een stad met 800.000 inwoners.

Stel je voor een stad van playmobiel betonblokken in matte kleuren. Gooi dan een hele woestijn lading zand eroverheen zodat alles stoffig is en de wegen gemaakt lijken te zijn van mulzand. Ok, hebbes? Nu stel voor dat je iedereen in de stad een afgetrapte Mercedes geeft en je ze afraad om rijlessen te nemen, sterker, op rijles staat de doodstraf. Om te laten zien dat je het meent hak je van elke Mercedes de zijspiegels af en geef je de bevolking dikke zonnebrillen zodat ze ook niks aan hun achteruitkijkspiegels hebben.

Om het toch nog wat pittiger te maken geef je alle straten geen namen maar nummers zodat ze niet corresponderen met de buitenlandse toeristenplattegronden. Bij de stoplichten vraag je aan kleine kinderen om vooral te bedelen voor geld, pennen en snoep en vraag je aan de volwassenen om met de auto over de stoep te rijden of minstens een eigen weg behalve de zogenaamde aangelegde weg te zoeken. Om het af te maken vraag je ze allemaal te toeteren en allemaal tegelijk te vertrekken

zodat er overal file kan zijn in plaats van alleen op bepaalde plekken. Natuurlijk vraag je de zon om zijn best te doen met schijnen zodat iedereen heerlijk verhit voor de dag kan komen. We hebben nog nooit zoveel rijbare wrakken gezien, werkelijk waar onbeschrijfelijk dus we hebben veel foto's gemaakt en natuurlijk gefilmd. Na wat uitgerust te hebben zijn we de stad in gegaan om een telefoonkaart te kopen en zijn we wezen eten in een Frans restaurantje aanbevolen door onze Lonley Planet gids. Het is nu 22.00u en ik zit beneden in de lobby dit verslag te typen. We gaan zo proberen ergens een biertje te kopen, maar dat zal niet meevallen. Morgen vertel ik jullie meer!

Woensdag 3-12-08

Heerlijk uitgeslapen! We hebben allebei super geslapen op de fijne bedden. Onze zoektocht naar een biertje gisteravond was ook weer een hele belevenis. De bewaking van ons hotel hield een taxi aan en deze zou ons wel even naar een bar brengen. Wij nemen dus plaats in de meest oude-nog net rijdbare- toyota die hier dienst doet als taxi. Omdat er een kapotte accu inzit moeten de beveiligingsjongens ons aanduwen. Dit is toch al prachtig om mee te maken. De bar die hij in gedachten had zit dicht, en wij wijzen hem naar een bar uit onze gids. De VIP-club. Hij rijdt ons erheen. Voordat we uit mochten stappen wordt er ons nog een vrouw met kind aangeboden. We tonen geen interesse en we stappen uit. Dat probeer ik tenminste, maar het gehele interieur is uit deze auto gesloopt, inclusief het hendeltje om het portier te openen. Wilco doet de deur open en we lopen deze "club" binnen.

Wat een oude, stoffige meuk hier. Maar....ze verkopen er flessen Budweiser. We hebben er 1 biertje gedronken en zijn toen naar het hotel teruggegaan. Stappen op dinsdagavond kun je hier vergeten! Vanmiddag zijn we lekker even door de stad en over de vele drukke marktjes gelopen en hebben we allebei een broek gekocht. Mooi voor weinig.....daar houden we van. Ook hebben we nog even de automarkt bezocht. Geweldig wat ze hier nog verkopen. Ik heb voor de gein nog even staan handelen bij een Renault 14 die eigenlijk 20 jaar geleden al total-loss was. Wederom veel foto's gemaakt. We hebben in een typisch Mauretaans tentje wat gegeten. Zonder tafels en stoelen, op een tapijtje met onze schoenen uit. Ook krijg je geen bestek, maar we hadden toevallig 2 vorken mee, dat eet toch wat fijner!

Vanavond nog even een duik genomen in het zwembad, wat eigenlijk wel heel erg koud was. Straks eten we nog even een sandwich en gaan dan vroeg slapen. We willen morgenvroeg om 6u vertrekken naar Mali. Tot de volgende update over een aantal dagen!

Donderdag 4-12-08

Onze wekker gaat om 5.30u. Wel weer vroeg, maar alleen zo kunnen we vandaag een grote klap maken qua kilometers. Alle tankstations zitten dicht, zelfs de door ons uitgezochte 7/7 24/24 service. Lekker Afrikaans weer. We komen langs een bakker die al wel open is en kopen 2 warme kakelverse baguettes. We staan nu toch stil en gooien er meteen maar even een jerrycan diesel in. We vinden al snel de juiste weg deze stad uit (het is een wonder met die al overduidelijke verkeersborden). Ons doel is om vandaag Ayoun El Tois te halen. Ca 850km. We rijden via Aleg en Kiffa. De weg is een redelijke asfalt weg, alleen maar rechtdoor tussen de zandduinen. Na een paar honderd kilometer op de teller gestopt voor een sanitaire stop. Blijft een grappig gezicht, 2 van die blanken die met een rolletje wc-papier de duinen in stappen. Als we verder rijden wordt het landschap mooier en afwisselender. We hebben vandaag echt alles gezien: Woestijn, de woestijn duinen die wat groener beginnen te worden, hoge bergen, heel veel rotsen en ook eindelijk weer wat water her en der. We waren ongeveer 100km van Ayoun af toen de weg slechter en slechter werd. En wij klagen heus niet zo snel, maar er zaten 100 x meer grote gaten in als in een stuk Leerdammer kaas. Er was bijna geen doorkomen aan, en we maakten ons langzaam echt zorgen over onze bus. Tot overmaat van ramp begon het ook nog eens donker te worden. Vreemd....het wordt hier een uur vroeger donker. En juist om dit soort wegen willen we niet in het donker rijden. We reden stapvoets tussen de gaten door. Links en rechts van de weg zien we heel veel kadavers liggen van koeien, ezels en geiten. Op een gegeven moment telden we er 20 in honderd meter! Om 19.15u kwamen we dan eindelijk in Ayoun aan en zochten we een slaapplek. We vonden een hotel en we vroegen of we hier op het terrein mochten overnachten. "Par de problem" was het antwoord, en dus stonden we een half uurtje later macaroni Bolognese te koken tussen de gebouwen van dit nieuwe of oude hotel. We weten het nog steeds niet, maar volgens ons is het ooit

eens nieuw gebouwd, maar nooit helemaal afgemaakt. Maakt niet uit, wij zijn moe van de lange rit en liggen al vroeg in de bus te pitten. Bonnuut (ofzoiets)

Vrijdag 5-12-08

We werden om 8 uur wakker en ontbeten de rest van ons stokbrood. Om 9.00u waren we weer op pad. Ons doel is om Nero al Sahel te halen in Mali.

We rijden over verschillende landweggetjes tot aan de grens. De grens over ging redelijk vlot, alleen de douaniers zochten onze hele bus af naar cadeaus. Telkens pakte hij wat en zei dan: I like this. Ja daaaaag...we gaan je echt geen luchtbed geven van €80,-! En nee...ook die laptop hebben we nog nodig!

Gelukkig konden we ze afwimpelen met wat pennen een agenda. We reden het eerste dorpje in vlak over de grens om wat eten te halen. Na wat brood en een telefoonkaart gescoord te hebben rijden we het dorp weer uit. Volgens onze kaart moeten we op een kruising rechtdoor, maar er staat hier een vrij nieuw bord met Bamako. Huh...staat dat hier al aangegeven?! Nou, laten we maar dan doen dan. Na een paar honderd meter moesten we weer stoppen bij een soort van controlepost. Dus dachten wij: "Hé, alweer Sjakie's? (Wij noemen inmiddels iedereen die ons aanhoud, of wat wil verkopen Sjaak)

Bonjour Sjaak! What's up? En toen was het antwoord: Peage. Wat? Een tolgeweg?

En ja hoor, wat schetst onze verbazing: Een prachtige, gloednieuwe snelweg aangelegd mmv de Europese Unie!! Dat is rijdt tenminste lekker, en bovenal, het schiet waanzinnig op! Na een paar uur flink doorjoekelen besluiten we om maar meteen door te gaan naar Bamako, de hoofdstad van Mali waar we eigenlijk morgen heen zouden gaan.

Tegen het donker rijden we Bamako binnen, tenminste dat denken we, maar het blijkt een voorstad Kita te zijn. Nou, dan nog maar wat kilometers en om 19.00 rijden we een heuvel over en zien we beneden ons dan toch Bamako liggen. Deze stad kun je eigenlijk niet missen. 1.2 miljoen inwoners! En geen hoogbouw, dus dan heb je ongeveer een idee van de omvang. Echt gigantisch. Het mooie van zo'n grote stad is dat je dan ook meteen weer verkeersborden hebt. We tellen er 5 in de hele stad! We hadden een hotel uitgezocht die volgens de beschrijving vlakbij de uitgaansgelegenheden ligt. Dit blijkt ook inderdaad zo te zijn. We weten dat we vlakbij zijn maar komen in een donkere steeg terecht met wel 1000 schapen! Oh jee hoe komen we hier in vredesnaam door? Wilco stapt uit en gaat het wel even vragen. Het wordt hem middenin al die schapen door de hele bevolking uitgelegd. GEWELDIG!!! Check de foto's later!

Er rijdt iemand voor ons uit en al snel zijn we bij het hotel.

De bedden zijn alleen heel erg slecht, en dus pakken we onze fijne matrassen uit de bus. We hebben wel wat te vieren (we liggen nu zelfs een dag voor op schema!!) en besluiten het er hier maar even van te nemen vannacht. Volgens de informatie die we hebben begint het hier pas laat, en gaat het dan ook tot heel laat door. We gaan "even" liggen en om 1.30u maakt Wilco me wakker. Jij zou toch een wekker zetten??? Oeps, ja dat had ik ook, maar zo'n ding kun je ook weer uitzetten! We springen (nou ja...stappen) uit bed en gaan na het douchen op zoek naar het veel belovende nachtleven. En inderdaad, UITGAAN KUN JE HIER!

Na wat Wodka-colaatjes in diverse barretjes zijn we beland in een grote discotheek: Ibiza. Om ons heen verzamelen zich steeds meeropdringerige dames met "natuurlijke rijkdommen". We liggen hier wel in de markt. Ik stel aan een leuke dame de vraag hoe oud ze is en ze noemt een getal. Ik snap er niets van en toen toetste ze op haar mobiele telefoon een bedrag in. Aahhh...er moet betaald worden! Nou meid, wat dacht je zelf?! Opzouten! Maar daar willen de dames niets van weten. We worden langzaam echt boos en we schreeuwen: NO! NON! Ze blijven hardnekkig, en wij verkassen naar een ander plekje in de disco. Er is er eentje die het weer probeert, maar die jagen we ook weg. Het is inmiddels 5 uur en wij besluiten maar eens om onze bedjes op te zoeken. We zijn onder de indruk van het uitgaan hier. Dat hadden we niet gedacht!

Zaterdag 6-12-08

We zijn allebei blij dat we toch weer wakker zijn geworden! Heerlijk uitgeslapen en fijn ontbeten op het terras van het hotel. Vanmiddag willen we wat van de stad zien en we besluiten de markt op te gaan. Nadat ik m'n darmen weer een beetje tot rust had gekregen, zijn we om 13.00u de stad in gegaan. We kunnen het niet anders omschrijven dan achterlijk druk! Zo groot, zoveel aanbieders en de straten zwart van de mensen, oh, dat is misschien een verkeerde omschrijving hier, maar jullie snappen me wel. De ene helft van deze massa probeert de andere wat te verkopen en er is geen doorkomen aan. We vluchten naar een buitenwijkje waar we een lekkere pizza eten. We hebben nu wel even genoeg van de stad gezien en gaan terug richting het hotel.

Vlakbij het hotel strijken we neer op een terrasje en spelen een potje poker. Mooi zitten hier en het bier is erg goedkoop. Nadat ik heb verloren (wat houden we maar even voor ons) zijn we naar onze kamer gegaan.....Slapen! Want nu we de weg een beetje weten moet er natuurlijk weer gestapt worden vanavond. We staan om 24u opgestaan en lopen een beetje slaapdronken naar de BlaBla-bar. Achter de bar staat een enorme neger en we zijn al snel vriendjes.

Ik aan de Bacardi-cola en Wilco aan de Wodka-cola om een beetje in te komen. Nou dat lukt met deze hoeveelheden wel. HALF om HALF!!!. Kijk, dat schiet op. We nemen er nog eentje en willen dan gaan. Maar nee hoor, we krijgen d'r nog eentje van onze "Big Obama" achter de bar. We zijn inmiddels goed in de stemming en gaan naar de naastgelegen disco "Starlight". We vermaken ons hier prima en we zijn zelfs op de dansvloer te vinden op de African Beats. Ook hier weer genoeg dames die zich aanbieden voor alles en nog wat. We moeten er nu wel flink om lachen en hebben nu een hoop lol hier met iedereen. Deze tent sluit om 6u en dat is ook de tijd dat wij naar huis rollen. Oeioeioei.....volgens mij moeten ze morgen nieuwe drank bestellen daar.

Zondag 7-12-08

Ietwat gammel staan we op en pakken onze spullen in de bus. En alweer verbazen we ons hoe zo'n kamer er uitziet als wij er 2 nachten bivakkeren. We betalen het hotel en rijden de stad uit. We zijn moe maar voldaan, het was goed om het er even van te nemen. Het heeft ons echt goed gedaan, niet alleen maar jakkeren om kilometers te maken, maar ook even heerlijk uitgaan en genieten.

We blijven nog 1 nacht in Bamako maar dan in een ander hotel die we al in Nederland hadden geboekt. Het ligt net iets buiten de stad en het blijkt een enorme aanfluiting. Mega groot maar van binnen echt afthans. Van onze boeking blijken ze niets te weten, en al helemaal niet van onze aanbetaling. Meisje achter de balie is erg onvriendelijk en zelfs haar baas wil niet komen. Na flink wat heen en weer met ons "handen en voeten-frans" hebben we dan een kamer. We frissen ons wat op en gaan een hapje eten bij een chinees. Het is en blijft per slot van rekening zondag toch? We eten erg lekker en liggen vroeg in onze oude, gammele en scheve bedden.

Morgen gaan we alvast een stukje richting Burkina Faso, en zien we wel waar we aankomen.

Maandag 8-12-08

We zijn om 9u opgestaan en zitten om 10.00u in onze door het parkeerpersoneel gewassen bus. We moeten geld hebben en gaan op zoek naar een bank waar we kunnen pinnen met onze creditcards. Dat blijkt niet eenvoudig. Het valt ons op dat het zo enorm rustig is vandaag en dat tot onze spijt alles dicht zit. Uit navraag blijkt dat het vandaag een nationale feestdag is. Ze noemen het hier Tabaski. Het is een feest waarbij elke familie een schaap slacht en deze in 3 porties verdeelt. Dit verklaart overigens ook waarom iedereen de laatste dagen met zo'n beest onder de arm liep. 1 deel wordt aan de armen gegeven, 1 deel aan vrienden en het andere deel eten ze zelf op. Vandaag loopt iedereen er op z'n paasbest bij en dat ziet er echt prachtig uit. Heel vrolijk en prachtige kleuren! Maar ja, allemaal leuk en aardig maar wij zijn failliet en hebben geld nodig. De grote banken plakken overal Mastercard stickers, maar geld pinnen kun je niet. Zelfs met Wilco's creditcard krijgen we nergens geld uit een automaat. We proberen zo'n beetje alle automaten in de stad en uiteindelijk heeft Wilco beet bij een automaat in een hotel. Daarna snel op pad. We rijden richting Sikasso en al snel komen we weer uit op een prachtige tolgeweg. Ja inderdaad, ook met de vriendelijke groeten uit Europa.

We moeten 500 frank betalen. We willen deze Sjaak nog proberen duidelijk te maken dat wij toch eigenlijk allang betaald hebben voor deze weg, maar dat wordt te ingewikkeld. Het laatste deel voor Sikasso is een andere tolgeweg, ook hier moeten we eerst betalen, maar eenmaal door de slagbomen blijkt dat ze helemaal nog geen weg hebben aangelegd, tenminste, geen onderhouden weg. En daar gaan we weer tussen de gaten door racen tegen de ondergaande zon. Net na zonsondergang vinden we een plekje bij een motel in Sikasso waar we mogen staan op hun campingplaats.

Tijdens het klaarmaken van onze pikante kipcurry met rijst worden we bezocht door 2 jonge souvenir handelaartjes die ons allemaal zelfgemaakte dingetjes proberen te verkopen. We hebben geen interesse en proberen ze af te poeieren. Nu gaan ze vragen om cadeaus. We zijn behoorlijk melig en gaan ze een beetje aan het lijntje houden. Wilco zegt dat hij nog wel een leuk cadeau weet en geeft 1 van de jongens een tijdschrift van mij. De FHM. Voor diegene die niet weten wat dit voor blad is en kleine uitleg. Naast goede interviews ;-) staan er ook een paar schaars geklede dames in. Met een

lach van oor tot oor neemt 1 van de jongens hem in ontvangst. We zeggen wel dat dit het enige is en dat ze hem dus moeten delen. Hier gaat de ander natuurlijk niet mee akkoord en we bedenken wat anders. We hebben zo'n lampje bij ons die je door flink aan het hendeltje te draaien op kan laden. De ander kan een voetbalshirt verdienen door 10 minuten aan het hendeltje te draaien. Hij snapt het niet en de andere jongen doet het. Tsjá..... dan krijgt hij dus ook het shirt. De een is blij en de ander baalt. Ze gaan weer terug op hun brommertje. Wij hebben er behoorlijk lol om! Het is nu 22u en ik schrijf dit op het terras van het hotel. Het is nog steeds erg warm en we zitten lekker in de korte broek. In de verte horen we de feestelijkheden uit de stad. Daar gaan alle schapen!

Dinsdag 9-12-08

Om 9 uur zitten we te ontbijten en rijden na het ontbijt Sikasso uit.

We passeren een bank met wederom een groot Mastercard logo.

Ik besluit om weer een poging te doen. Wilco wacht in de bus en ik ga naar binnen.

Er zijn nog een aantal mensen voor me en ik wacht rustig op mijn beurt. Alles gaat hier weer lekker op z'n Afrikaans. Tussendoor loopt de dame achter de balie even weg, komt weer terug, roept een nieuwe klant. Ah, de computer doet het niet meer. PC wordt opnieuw opgestart, maar eerst wordt deze in alle rust even afgestoft. Dan komt er een jonge dame tussendoor.

Vast haar dochter. Er wordt rustig van alles besproken, en ik weet zeker dat het geen bankzaken zijn. Na een uur geduldig zijn ben ik dan aan de beurt. What? Mastercard? Non pardon! Geen mastercard dus! Ik ben inmiddels best wel oververhit geraakt en ik besluit het er niet bij te laten zitten.

Ik vraag naar de directeur en deze wil me wel te woord staan. Ik vraag waarom hij overal Mastercard stickers en poster plakt, terwijl hij er niets mee doet. De vraag stellen lukte me aardig, alleen van zijn boze antwoord snapte ik natuurlijk helemaal geen bal! Het werkte alleen vandaag niet zei hij. Ik had hem het liefst zo'n mastercard-poster willen laten opeten maar ja, zo ben ik niet. Ik loop terug naar de bus waar Wilco was aangesproken door iemand op een fiets die had ons gezien bij de douane in Agadir / Marokko. Ongeloofelijk toch: we zijn nu een paar duizend kilometer verder!!! Nou ja, we vallen in ieder geval wel op.

Na een uurtje of wat te hebben gestuurd kwamen we bij de grens van Burkina Fasso.

Zonder problemen (het mag gezegd worden!) passeerden we alle posten en hebben we weer wat stempels in ons paspoorten erbij.

Nog even het gas ingetrapt om op tijd en voor het donker in Bobodilasso te zijn.

In de stad reden we in 1 keer goed en vonden we al snel ons hotel.

Mooi hotel met een flink zwembad in de binnenplaats.

We eten eerst een kleinigheid en gaan ons dan oprispen.

Voor onze visumaanvraag hebben we 4 dezelfde pasfoto's nodig die we natuurlijk niet hebben. Dus maar even op zoek naar de plaatselijke fotograaf. Erg gelachen hier, 2 van die ongeschoren blanke kerels die even de fotoshop op z'n kop zetten.

We vinden een restaurantje waar we verschrikkelijk lekker eten. Naast dit restaurantje begint zo te horen een feestje op het plein en daar moeten we natuurlijk even kijken! Bij binnenkomst worden we behoorlijk vreemd aangekeken maar we zijn natuurlijk welkom.

We drinken een paar biertjes en ik maak even een praatje met de dj. Geweldig hoe ze dat hier doen: Hij "draait" met 1 cd-speler en 4(!) CASSETTERECORDERS!!!! Echt te gek, we hebben even wat foto's gemaakt van mij achter het mengpaneel. Tsjá, het begint dan toch te jeuken hé. We lopen verder en denken een bar gevonden te hebben naar onze smaak: Er staat loeihard een cd te brullen van de Scorpions. En daar houden we wel van....eindelijk weer eens wat rock. Maar als we naar binnen gaan moeten we toch wel heel erg lachen.... Het is een stropdassenwinkel!

We drinken verderop in de stad nog wat en gaan daarna lekker slapen. We willen morgen vroeg op.

We gaan dan naar Ouagadougou, de hoofdstad van Burkina Fasso, om onze visa's van Ghana aan te vragen.

Woensdag 10-12-08

Na een fijne nacht en een nog fijner ontbijtje "trapp'm we um an" en zijn mooi op tijd op pad.

Omschrijving van de dag: saai! We hebben weinig beleefd onderweg.

Veel kilometers met wel weer een klein hoogtepuntje: we turven al vroeg de 7 af. Dit vraagt natuurlijk om een kleine uitleg: Bij elke 1000 kilometer die we rijden zetten we een streepje op de hoedenplank. We hebben er dus al 7000 achter ons.

In de middag arriveren we in Ouagadougou en rijden we meteen door naar de ambassade van Ghana. Formuliertjes zijn snel ingevuld en normaal kun je je paspoort met visum de volgende dag alweer ophalen.

Morgen is echter een feestdag (wat we gelukkig al wisten) en wordt het dus vrijdag. Vervolgens reden we naar het door ons uitgezochte budget-hotel. (allebei toevallig dezelfde dit keer).

Maar eenmaal voor de deur besloten we toch eerst meer even de kamer te bekijken voordat we inchecken. Wat een gore zwijnenstal hier! Echt te vies voor woorden. Dus we bedanken vriendelijk en gaan door naar een ander hotel iets verderop. We komen van het ene uiterste in het andere: Een schitterend paradijsje met een leuke bar, zwembad, en een goed restaurant. Klein minpuntje: Ze hebben alleen maar 2-persoons bedden. Dat wordt lachen vannacht!

We eten en drinken wat en nemen dan een frisse, volgens Wilco veel te koude, duik in het zwembad. We hebben hier internet en luisteren hiermee naar de radio en checken meteen onze mails. De zoektocht naar een restaurant hebben we maar gestaakt en hebben wat gegeten in ons hotel. Vanavond willen we opstap in de stad en dus gaan we even wat voorslapen.

De wekker haalde ons om 24u bruut uit onze slaap. Met een schone onderbroek aan, geschoren, lekker luchtje op gaan we vol verwachting op zoek naar de disco uit de Lonely Planet: Jimmy's Discotheek. Daar aangekomen zitten er maar 3 man aan de bar. We kijken nog even in een andere tent: Calypso Club. Hier was het wel druk. We drinken een paar borrels maar na het eerste huwelijksaanzoek vonden we het wel genoeg en zijn gaan slapen.

Morgen is het een feestdag, kijken wat er dan te doen is.

Donderdag 11-12-08

Heerlijk uitgeslapen!

Te laat voor het ontbijt, dus maar weer naar bed, wachten tot de lunch begint.

Vandaag was een echte luierdag. We slenteren wat door de stad, maar vanwege de nationale feestdag is het rustig en zijn de meeste winkels dicht. We hebben wat gegeten in een restaurantje die slechts 2 van de 20 gerechten had vanavond. Nou dan eten we dat toch!

We eten best lekker en we zijn inclusief de drank voor € 8.- klaar. Vanavond willen we nog even "los" in de stad dus gaan we maar even lekker op bed liggen. De wekker gaat weer om 24u, maar we zijn het er allebei over eens....we liggen veel te lekker....Welterusten!

Vrijdag 12-12-08

We zitten al vroeg lekker uitgerust aan een heerlijk ontbijt tussen hele mooie hagedissen.

Na het inpakken van onze spullen (we waren hier 2 nachten dus dan weet je het wel weer), hebben we afgerekend en zijn we naar de ambassade vertrokken. We kregen onze paspoorten terug met de visa's. (visa/visums? Ik twijfel steeds weer over het meervoud van visa). Vandaag willen we naar het stadje Leo, niet ver van de Ghanese grens. Vol verbazing over de aanwezige asfaltweg rijden we al vroeg in de middag deze plaats binnen. Er is geen hotel of camping en omdat het nog heel vroeg is besluiten we door te rijden naar Ossuama. De laatste plaats voor de grens.

We hebben morgenvroeg om 11.00u met Patrick bij de grens afgesproken. Patrick is een vriend van Dick uit Hengelo. Dick is leraar en is al 2 keer eerder met een bus naar Ghana gereden met zijn examenleerlingen. Ook heeft hij in de plaats Nandon een aantal jaren lesgegeven. Hij ondersteunt deze scholen vanuit Nederland en Patrick is zijn vertrouwenspersoon hier. We hebben voor onze reis Dick bezocht omdat hij ons veel over de reis en over het helpen van scholen kon vertellen. Patrick is bereid ons te helpen bij de douane in de haven met onze spullen en ook heeft hij misschien iemand die straks onze bus wil kopen.

De weg van Leo naar Ossuama is een lange, brede, erg hobbelige maar vooral stoffige grindweg. Het stof is niet buiten de bus te houden en alles word rooier en rooier. Ondereg zetten we het achtste streepje en vieren dit met een zelfgemaakt broodje hotdog. Wat is het hier warm zeg.

We rijden uiteindelijk door Ossuama en staan ineens voor de douane. Het is 16.30u.

Ook hier in de verste verte geen slaapgelegenheid te herkennen dus we besluiten wederom om door te rijden. Na het regelen van de autopapieren bij de douane van Burkino Fasso is het dan zover.....

WE ZIJN IN GHANA!!! En zelfs eerder als gepland. We rijden door naar het stadje waar Patrick woont. De weg wordt slechter en slechter en net na zonsondergang staan we middenin Nandon. We bellen Patrick dat we er al zijn en of hij een slaappleats voor ons weet.

10 minuten later staat hij bij ons en maken we kennis met hem. We zijn erg blij dat de voertaal hier Engels is. Patrick is erg aardig en behulpzaam. We gaan eerst naar zijn huis en ontmoeten daar een paar vrienden van hem. Ook maken we kennis met zijn vriendin. Na wat te hebben gepraat gaat hij met ons mee naar een hotel. Ze snappen er niets van dat twee kerels op 1 kamer willen. Maar goed, we moeten het zelf weten.

We hebben inmiddels best wel trek en na ons te hebben opgefrist komt Patrick met zijn vriendin ons bezoeken in de buitenbar van het hotel. Zijn vriendin heeft voor ons een heerlijke pan rijst met vis

gemaakt. We prijzen Patrick met zijn vriendin, ze is niet alleen heel erg mooi, maar ze kan ook nog eens heerlijk koken.

Tussen de biertjes door waren we nog getuige van hoe een vriend van Patrick sexuele voorlichting gaf aan een doofstomme jongen (Albert). We moesten hier erg om lachen. Ze zijn allemaal erg leuk hier. Het is voor ons tijd om te gaan slapen, we zijn bekap.

Zaterdag 13-12-08

Om 10.00u komt Patrick ons ophalen. Vandaag zullen we met hem optrekken en zal hij ons een aantal dingen laten zien. We lopen als eerste naar een klein marktplein achter ons hotel. Hier heeft hij sinds kort zijn eigen motorzaak. Stel je hierbij niet te veel van voor. Zijn winkel is een soort container en hij verkoopt 125cc motoren van een merk waar wij nog nooit van hebben gehoord. Een Koreaans merk. Hij regelt voor ons een sandwich met omelet en we ontbijten gezellig met het halve dorp op het bankje voor zijn winkeltje. We praten wat over motoren en hij droomt er van ooit later eens een echte dikke motor te kunnen rijden. Bij het zien van een foto van mijn motor op mijn telefoon liep het water hem uit de mond. Als hij ooit eens naar Nederland komt mag hij een stukje rijden belofde ik hem. We maken ondertussen kennis met Sister Juliana die op de hoogte was van ons bezoek. Ze is opperhoofd van het ziekenhuis hier in Nandon waar Dick ooit eens een busje aan heeft geschonken. Ze vraagt of we langskomen om het ziekenhuis te bekijken. We stemmen toe om vanmiddag langs te komen. Patrick sluit zijn winkel en neemt met 2 van zijn vrienden plaats in onze bus. Hij leidt ons vervolgens iets buiten Nandon naar iets waar hij even heen wil en wat wij absoluut moeten zien volgens hem. Het blijkt een begrafenis te zijn! Althans, de ceremonie ervoor. Interessant is het wel om eens te zien hoe dat hier gaat. In een soort hutje op een meter of 3 boven de grond hebben ze de overleden man in een wit gewaad in een stoel gezet. Hij heeft kettingen om en houdt iets in zijn hand. De bezoekers die komen gooien allemaal geldmuntjes naar hem toe. Dit hoort bij het ritueel omdat de man schijnbaar een armoedig bestaan heeft geleden. Rechts naast ons wordt er druk getrommeld op wat muziekinstrumenten en links van ons dansen er 12 vrouwen achter elkaar aan richting de overleden man. Wij denken dat als ze nog even doordansen het hier zo vanzelf gaat regenen. Zo ziet het er dus ongeveer uit. Een aantal mensen zien mij met mijn fotocamera en zeggen dat ik gerust foto's mag maken. Hoe graag ik dit ook aan iedereen zou willen laten zien, ik voel me er niet gemakkelijk bij en laat de camera in de tas. Nadat Patrick en zijn vrienden afscheid hebben genomen van de man stappen we in de bus om naar het naast gelegen hospitaal te gaan. We parkeren onze bus voor het hospitaal maar al meteen gebaart er iemand dat we eerst bij de Sister thuis worden verwacht.

We kloppen aan bij het 200 meter verder gelegen huis en Sister Juliana verwelkomt ons. Ze heeft nu haar nonnen tenu ingeruild voor een wat vlotter pakje. We praten wat en nadat ze haar tenue weer heeft aangetrokken krijgen we een rondleiding in het ziekenhuis. Volgens Wilco is het hier allemaal nog erg luxe vergeleken met wat we straks in Adeiso zullen aantreffen. Ook maken we kennis met Frank, een gepensioneerd Nederlandse chirurg die een aantal weken per jaar hier komt opereren samen met zijn vrouw. Na al het personeel de handen te hebben geschut vertrekken we naar ons volgende bezoekpunt. De Nandon Senior Highschool waar "onze" Dick 2 jaar lang heeft lesgegeven. Het is zaterdag en er is dus niet zoveel te doen. Wel krijgen we alles te zien en spreken we met wat leerlingen die zich aan het voorbereiden zijn op de examens aanstaande maandag. De meeste leerlingen zitten hier doordeweeks intern, en we willen natuurlijk ook even in de keuken kijken. Net als Wilco in Nederland koken ze hier dus ook voor hele grote aantallen. Gemiddeld voor ca. 500 man. Dat gaat hier wel even wat anders als in de keuken van Wilco. Al snel hebben we kennis gemaakt met de keukendames en staat Wilco met een enorme houten roerstaaf in een pan van een meter doorsnede te roeren dat boven een groot houtvuur staat te pruttelen. Dit levert erg leuke plaatjes op en het personeel vindt het prachtig. We hebben inmiddels allemaal trek gekregen en eten wat bij een heel vaag tentje waar een grote mevrouw rijst met bonen staat te mengen en een man allemaal vage stukjes vlees staat te roosteren waarvoor wij maar beter bedanken. Wel nemen we een bordje van de rijst. Dit smaakt prima en lijkt allemaal erg safe voor ons. (maar dat merken we vanavond wel weer) Dick vertelde ons over een hele oude man die, als we de tijd hadden, zeer de moeite waard zou zijn om te bezoeken. Tijd hebben we vandaag dus weer met z'n vijven in de bus op pad naar de bewuste man. Na wat lange, en voor onze bus veel te smalle paden kwamen we bij een vrij groot huis gemaakt van boomstammen en klei. Het was even zoeken naar de ingang, maar na een aantal trappetjes komen we dan toch in de woning. Een oud klein mannetje met een vrolijk maar getekend gezicht heet ons welkom en is blij met ons bezoek. Men schat dat hij ongeveer 82 jaar oud is, maar er is niemand die het zeker weet. Tijdens de rondleiding door zijn woning verteld hij in elke kamer vol trots hoe hij dat allemaal heeft gebouwd. We zijn het er roerend over eens dat het echt heel knap is wat hij

allemaal heeft gebouwd in al die jaren. En dat praktisch zonder gereedschap. We noteren onze namen in zijn bezoekersschriftje wat hij keurig bijhoudt en overhandigen hem een kalender als aardigheidje. Hij lijkt er erg blij mee te zijn. We rijden terug naar het hotel waar we onze bus parkeren.

De rest van de dag gaan we te voet. We drinken wat en lopen daarna naar een stuk grond wat Patrick heeft gekocht en waar hij bezig is om een gebouw neer te zetten. Ooit wil hij hier gaan wonen, maar eerst moet zijn zaak goed gaan lopen. Pas dan bouwt hij verder. Het is een flinke wandeling en we zijn allebei blij als we weer in onze kamer van het hotel zijn. Het is tijd om weer wat te eten, maar we zijn hier echt niets tegen gekomen waarvan we dachten het binnen te kunnen houden. En zo sta ik dus lekker een pan Unox erwtensoep op te warmen. Daar hebben we allebei zin in! Het is er ook echt weer voor trouwens....34gr nu de zon onder gaat. 's Avonds treffen we ons nog even met Patrick om te overleggen wanneer en waar we ons gaan treffen om alles met de container te regelen. Uitgaan kun je hier vergeten en bij het hotel kun je geen bier (meer) krijgen. We liggen dus al om 22.00 in onze bedjes..... en dat op zaterdagavond.....

Het was me het dagje wel, veel gezien en vooral veel mensen leren kennen.

Zondag 14-12-08

We zijn om 8u opgestaan en we gaan voor het ontbijt aan de overkant van de straat langs voor een egg en bread. Dat smaakte prima gisteren. Rond 10u zitten we in de bus om via Wa naar het Molepark te gaan. Het Molepark is het grootste natuurreservaat van Ghana en daar willen we 2 dagen blijven. Ik heb de verhalen van Wilco gehoord en heb er zelf een aantal dingen over gelezen. Klinkt veelbelovend. De eerste 200 kilometer was op zich prima te rijden. Geen asfalt maar er was goed door te komen. De laatste 100km was echter een drama om te rijden. Het is een weg waarvoor in alle reisgidsen ook wordt gewaarschuwd. De weg is als een groot wasbord en je blijft zoeken wat nu de beste manier is om er overheen te rijden. De ene keer rijden we stapvoets om even later er met 70km p/u overheen te vliegen zodat je net alleen de toppen raakt van deze hobbels. Hoe je ook rijdt, je vraagt je continu af wanneer het eerste onderdeel van de auto zal afbreken. En als extraatje is deze weg weer net zo stoffig als de laatste keer. Alles in de auto, inclusief wijzelf, is weer lekker rood. Om 14.30u komen we in het park aan en besluiten om maar een kamer te nemen met een toilet in plaats van te kamperen gezien de toestand van onze darmen.

We stoffen onze tassen zo goed mogelijk af en betrekken de kamer. Het is heel erg warm en we gaan meteen richting het terras met het zwembad. Het terras is op de rand van een hoge klif waarvan je een geweldig uitzicht hebt over het reservaat. De rest van de dag hangen we hier lekker rond en zijn veel in het water te vinden. Hier is het erg goed toeven. 's Avonds drinken we een paar biertjes en gaan dan vroeg naar bed. De wekker zetten we om 6 uur. We willen vroeg op om met de tour mee te gaan onder leiding van een jager.

Maandag 15-12-08

Om 7 uur staan we paraat en vertrekken we in een groepje van 7 man het reservaat in. We lopen ongeveer 2 uur en zien veel bokken, herten en apen. We hoopten om olifanten te zien, Maar helaas zijn deze grote jongens nergens te vinden.

Om 10u zitten we flink bezweet aan het ontbijt op het terras. Als ik even wil gaan douchen breekt de slang van de douchekop, en sta ik ingezeept onhandig te doen met een veel te kort slangetje. Ook is er een probleem met de airco in de kamer. Het condenswater loopt zo de kamer in en al snel staat de hele boel onder water. Ik meldt bij de receptie dat de airco niet goed werkt en dat de boel blank staat. En wat denk je?? Ze sturen 4 uur later geen monteur maar een meisje met een dweil.

WELKOM IN AFRIKA!! Geweldig toch... In Nederland zou je om zoiets boos worden, maar hier is dat gewoon grappig. We hadden 's middags weer een tour willen doen maar we vonden het veel te warm. 's Middags zien we beneden nog wel wat olifanten lopen.... Waren we toch maar meegegaan bedenken we ons.

We hangen de rest van de dag lekker bij het zwembad en lachen ons helemaal kapot om de aanwezige apen. Ze laten zich vallen op een tafel waar mensen zitten te eten en smeren hem als de bliksem met een bord van hun eten. Het servies valt kapot op de grond en de eters blijven beduusd achter. Links, rechts, voor en achter....overal zitten ze nu om ons heen. Ondanks dat we onze spullen heel goed in de gaten houden smeert 1 van die roodkonten hem met mijn korte broek die lag te drogen.

Even later vind ik hem een stukje verderop weer. Tsja....daar zat dus niets eetbaars in. We zitten hier heerlijk en ik lees zelfs een boek uit. Is dat nu zo bijzonder zullen sommige lezers zich afvragen, maar dat is het. Ik heb nooit het geduld en de rust om te lezen. Nu heb ik dat wel. De boeken die ik in mijn leven heb uitgelezen kun je op 1 hand tellen. Morgenvroeg gaan we weer met een ranger mee dus

maken we het weer niet te laat.

Dinsdag 16-12-08

Als de wekker gaat om 6.15u zegt Wilco dat hij niet helemaal fit is en liever in bed blijft. Ik ga dus alleen en sta om 7u paraat met nog een groepje Nederlanders (natuurlijk...je komt ze echt overal tegen) voor weer een flinke wandeling. Hopelijk hebben we meer geluk als gisteren en zien we wat echte wilde beesten. Het is bewolkt en gelukkig niet zo warm als gisteren. We hebben een leuke gids en hij doet erg zijn best om wat te vinden voor ons.

We lopen heel veel en zien genoeg sporen van olifanten maar de big boys zelf zijn weer nergens te vinden.

We zien prachtige vogels, heel veel bokken, herten en heel veel apen. Allemaal erg leuk, maar we beginnen een beetje te balen dat we weer geen olifanten gaan zien vandaag. Na een paar uur wandelen gaan we beginnen aan de terugweg. Opeens staat er een heel stuk verderop een iemand te zwaaien van een andere groep. We haasten ons erheen, maar er zit een klein riviertje tussen en dus bouwen we snel een brug van een paar takken. Kijk, nou begint het leuk te worden! En dan sta je ineens oog in oog met 3 grote olifanten. WAUW!!! Wat is dat gaaf. En wat zijn ze groot!!! Ik maak meteen veel foto's en we volgen de olifanten een tijdje van afstand.

Als de ranger merkt dat we het echt heel gaaf vinden besluit hij naar een ander punt te gaan waar ze waarschijnlijk langs zullen lopen. Ook hier hebben we geluk en zien ze nog een keer goed. Toen we bijna terug waren bij het kamp stond er ook nog een olifant in het meer te badderen tussen de krokodillen. Ook hier hebben we ons een half uur aan lopen vergapen. Dit is echt zo mooi om te zien. Helemaal blij zitten we later aan het ontbijt! De rest van de dag zit ik aan de rand van het zwembad te lezen (jaja, ik heb de smaak te pakken) en hou ik de apen op een afstand. Wilco ligt lekker in bed en kan zo fijn een beetje uitrusten. 's Avonds eten we in het restaurant en maken kennis met Jeroen en Sanne uit Hoorn. Het zijn erg leuke mensen en ze willen ons komen bezoeken als we met het project bezig zijn rondom Accra. De bar sluit om 22.00u maar we zijn nog lang niet uitgekletst. We bestellen nog een laatste biertje en gaan dan slapen. Morgen vertrekken we naar Kumasi.

Woensdag 17-12-08

We rijden na het ontbijt het park uit en we hebben weer geluk met de weg...dus niet. Tegen deze weg is geen auto bestand. Met een tank zou het lukken maar Wilco zit behoorlijk te zweten om er door te komen. Hij gaat van de ene weghelft naar de andere, en probeert daarna de berm. We rijden zelfs een heel stuk erg schuin door de droge sloot die er naast ligt, Zo schuin zelfs dat we hopen niet met de bus op de kant te gaan. Na een paar uur ploeteren komen we dan eindelijk bij het dorpje waar we de normale weg op kunnen. In het dorpje roepen de kinderen ons toe: Obrinti! Obrinti! Dit betekent blanke. Wij vinden het wel lachen. Ook de geasfalteerde weg stemt ons vrolijk. Het is een 2 baans weg zodat je normaal gesproken op zou kunnen schieten. Maar omdat het woord wegONDERHOUD niet in het Ghaneese woordenboek staat ook hier weer heel erg opletten geblazen. Wat ook gevaarlijk is zijn de vele kapotte vrachtwagen op de weg. Als die oude meuk van hun er mee ophoud, laten ze hem zo op de rijbaan staan en gaan deze dan repareren. We kwamen langs een vrachtwagen en ze hadden er de hele motor uitgeschroeft....midden op de weg!

Rond half vijf reden we de Kumasi binnen. Kumasi is een flinke stad en het verkeer staat er op deze tijd muurvast. We hebben een klein feestje in onze bus en we hebben de radio loeihard aan. Kinderen beginnen om onze bus te dansen en we schudden heel veel handen met de passagiers van de overvolle taxibusjes om ons heen. Wilco kruipt half uit de bus en filmt het geheel om ons heen. Zo is file rijden echt leuk! Rond 19.00u betrekken we een hotelkamer in de stad en gaan daarna wat eten. We zoeken een internetcafé maar alles is dicht. De net oh zo volle en drukke straten zijn inmiddels weer leeg en verlaten. Wat een verschil! Een taxi brengt ons een stukje buiten de stad en daar mail ik dit verslag. (achteraf schijn ik een lege mail te hebben verstuurd). We lezen in onze reisgidsen iets over het uitgaan op de woensdagavond wat in 1 disco wel de moeite waard zou zijn. Dat moeten we natuurlijk even controleren! We willen een taxi die ons erheen brengt. En dan begint er weer een typisch Afrikaans geheel. Iedereen gaat zich ermee bemoeien. We staan op straat om een taxi aan te houden en er komt een bewaker van het hotel aan. Dan komt ook zijn collega er bij. En dan nog eentje. Zelfs de kok van het naastgelegen restaurant bemoeit zich met het aanhouden van onze taxi. Zien we er echt zo dom uit dat we zelf geen taxi kunnen aanhouden?? Wat een taferelen op straat, prachtig om te zien. En dan is het gelukt. We komen bij de disco aan en bestellen 2 wodka cola op het terras. (ook hier hebben ze geen berenburg helaas). Als we vervolgens de disco binnenlopen worden we binnen een nanoseconde aangesproken door 2 dames. Ze draaien niet om de brij heen en vraag 1

is in welk hotel we zitten. Vraag 2 is of ze met ons mee mogen. Als we hierop nee antwoorden komt vraag 3: Mag ik wat drinken? En als we deze ook met een duidelijke nee beantwoorden de laatste vraag: Don't you like me? Nou ehh.....NEE! Subtiële volgorde van vragen hebben ze hier. Maar het is in ieder geval wel duidelijk. Het wordt drukker en drukker en als er nog meer dames besluiten om pogingen te doen vinden wij het welletjes en gaan slapen. We hebben niet zo'n zin in dat opdringerige gedoe. 1 ding hebben we wel vastgesteld, de gids heeft niet gelogen over de woensdagavond in deze tent. Welterusten!

Donderdag 18-12-08

Op zich hebben we wel lekker geslapen, maar door de warmte waren we wel vaak wakker. Voordat we naar onze eindbestemming bij Accra gaan willen we nog even wat van de stad Kumasi zien. Een gedeelte van de stad heet Suame. Dit gedeelte van de stad is de grootste autowerkplaats van Afrika. We hebben hier over gelezen en dit lijkt ons echt interessant.

Al voordat we in Suame aankomen zijn links en rechts al de auto-onderdelen shops te zien. Een paar minuten later staan we er dan midden in. Wat we hier zien is echt waanzinnig. Er zijn hier hele autostraten. Zo heb je bijvoorbeeld 1 straat voor Opel. (veruit het meest gereden merk in Ghana), 1 voor Mercedes, 1 voor Toyota enz enz. Elke merk heeft zijn eigen blok. Dan zijn er handelaren met 1 specialiteit van elk auto-onderdeel. Zo heb je iemand die alleen uitlaten verkoopt, 1 handelaar in bumpers, achterassen enz.... Het mooiste vinden we de dealers van complete motorblokken. Zo ver je kijken kan staan hier rijen motoren netjes per merk en type gesorteerd. Wil je een blok kopen dan wordt deze gewoon midden op straat even gestart. Prachtig om te zien. We spreken met iemand die in 3 dagen tijd een engelse auto ombouwt zodat het stuur inclusief het dashboard links zit zoals wij dat kennen. En denk dan niet dat het gepruts is, hij liet ons een dure Lexus zien waarvan je nu niet meer kan zien dat het een Engelse auto was.

Alles repareren ze hier op straat, en dan bedoel ik ook alles. Hier is geen klus die ze niet aanpakken. Geweldig. Nog 1 voorbeeld: De taxi die we gisteravond hadden was een Alpha Romeo. Maar toen we instapten was alles van een Opel. En het zat er in alsof het origineel was. Rest van het verslag volgt, ik moet het nu mailen omdat het internetcafé dichtgaat.

We zijn inmiddels op de plaats van bestemming aangekomen. WE HEBBEN HET GEHAALD!!!!
9154.7km!!!!

Nadat we alles hadden gezien op Suame Magazine zijn we rond 13.00u vertrokken naar Accra. De eerste 100km kunnen we redelijk doorrijden, ma naar mate we Accra naderen wordt de weg slechter en slechter. Ook begint het een stuk drukker te worden. Vlak voor Accra zijn ze een nieuwe weg aan het bouwen en hebben daarbij de helft van de oude weg afgebroken of in gebruik. Gevolg is dat het hier 1 grote verkeerschaos is omdat al het verkeer van en naar de hoofdstad over 1 zandpad moet vol met mega grote gaten. Heel langzaam naderen we Accra.

We zijn op weg naar Ayaan, een buitenwijk van deze hoofdstad waar Mr. Pompidou woont. Hij is een leraar van 1 van de scholen die we gaan helpen en Wilco kent hem al een aantal jaren. We bellen hem dat we vlak in de buurt zijn en dat we elk ogenblik kunnen aankomen. Maar het verkeer wordt trager en trager en we doen over de laatste 5 km meer dan 2 uur.

Om 20.00u arriveren we dan eindelijk bij Mr. Pomidou. We worden heel hartelijk ontvangen door hem, zijn vrouw Rabi en twee dochters Fusiya en Jifa. Ze zijn erg blij dat we er zijn, en dat zijn wij ook! We hebben onze bestemming gehaald!! Dat voelt goed. We kletsen even en laten Rabi dan wat spaghetti koken van onze voorraad. We hebben erg honger. Oh nee, we zijn in Afrika... we hebben trek! We praten wat en pakken daarna onze spullen uit de bus.

We krijgen een kamertje toegewezen in hun eenvoudige huisje. Niet veel later gaan we slapen. Tenminste dat proberen we, want wat is het hier verschrikkelijk warm!

Vrijdag 19-12-08

Vrijdagochtend 5.00u: Een zingende buurvrouw die aan het vegen is en de kippen die achterna worden gezeten door de hanen met luid gekakel zorgen er voor dat ik dus al weer heel vroeg wakker ben. Toen de hele familie al vroeg buiten op het terras ging ontbijten zijn we uit onze bedden gekropen en zijn we er bij gaan zitten. We eten zacht brood met gebakken eieren uit hun kippenhok.

De bus bouwen we snel om tot een 3-zitter. Vandaag willen de school van Pompidou gaan in Odumpala maar eerst gaan we naar het hospitaal in Adeiso.. We worden hier hartelijk ontvangen en Wilco wordt meteen herkend door een aantal mensen. Ik wordt voorgesteld aan het hoofd van het hospitaal docteur Dominique. We mogen plaatsnemen in zijn kantoortje en we vertellen hem over onze reis en natuurlijk over de spullen die we wel mee hadden maar die nu nog onderweg zijn in een container. Omdat we nogal wat problemen verwachten bij de douane, als we de container gaan lossen in de haven van Tema, vragen we hem of hij een brief wil schrijven waarin hij verklaart dat we de spullen aan het hospitaal schenken. Hij belooft dit te doen en ook maken we de afspraak dat we maandagmorgen vroeg met de 1e 40 kinderen komen om deze te laten onderzoeken.

Ik krijg nog een rondleiding en zie nu met eigen ogen dat het toch wel heel erg eenvoudig is allemaal hier. We stappen in de bus en rijden naar het schooltje van Mr Pompidou. We rijden een uur en we komen steeds verder in de bush terecht. De weg houdt op en nog steeds zijn we er niet. Na wat gekronkel over een klein paadje, met in het midden een enorme diepe gleuf waar je met je wielen echt niet in terecht wil komen, komen we toch inderdaad in het "dorpje"aan. Er wonen hier ongeveer 500 mensen in het type woning: Negerhut van Oom Ton. We parkeren bij 2 overdekte betonnen vloeren wat de school is. We zijn natuurlijk allang gesignaleerd met onze grote bus en al snel komen er kindjes van alle kanten om ons heen.

We leren wat leraren kennen en gaan dan de school bekijken en overleggen wat er moet gebeuren. Nou en er moet heel wat gebeuren hier!!! Op de school zitten 215 kinderen. Omdat alles open is, is er geen school als het regent. Het dak van de peuterafdeling is ingestort. De junior-highschool (12-15 jaar) bestaat uit 6 muurtjes van klei van een meter hoog. Er zit geen dak op! Dit wordt een lastige klus, want we hebben niet zoveel geld dat we alles kunnen verzorgen. We gaan druk aan het rekenen, wat voor bouwmaterialen we nodig zijn voor elke afdeling. Later op de dag gaan we her en der shoppen om prijzen te vergelijken zodat we een paar begrotingen kunnen maken. Dan kunnen we zien wat we kunnen doen en gaan we overleggen waar de prioriteit ligt. Onderweg stoppen we ook nog even bij een houthandel om te kijken naar hout wat we nodig hebben. Ik leg uit wat de bedoeling is en ik mag meekomen naar zijn kleine kantoortje. En dan gaat de Afrikaanse molen weer draaien: Het hele bedrijf komt er bij en 2 minuten later staan er (9!) mensen in dit kleine hokje tegen elkaar te schreeuwen. Mr Pompidou en ik schreeuwen er boven uit en hij leest ze even de les. Tsja....daar komt dan de leraar in hem naar boven. Na het schrikken van de prijzen gaan we naar huis (Zelfde weg als gisteren @#%*\$&). We eten weer wat van onze voorraad en liggen al heel vroeg op bed. Hopelijk slapen we wat beter vannacht, maar we zweten ons nu al helemaal te pletter.

Zaterdag 20-12-08

Deze ochtend liggen we wat langer op onze bedden, na weer de hele nacht te hebben liggen draaien van de warmte. Vandaag geen afspraken of verplichtingen. We besluiten om vandaag naar Accra om het er nog even van te nemen. We willen wat gaan shoppen en vanavond gaan we hier op stap. We pakken wat spullen in een tas omdat we vanavond in een hotel willen slapen MET airconditioning. We rijden naar de stad en lopen wat rond. We vinden een leuk budget-hotel en ploffen meteen op onze bedden met de airco aan. We slapen heerlijk een paar uurtjes en om 20.00u gaan we weer richting Osu. Zo heet het centrumgedeelte waar het hier allemaal gebeurd op uitgaansgebied. We eten erg lekker en zitten daarna heerlijk lang op een terras met naast ons leuke muziek. Er rijden hier een hoop malloten als een dolle op motoren rond wat ze elk weekend schijnen te doen. Rond middernacht besluiten we nog even naar een disco te gaan. We zijn al 100 x aangesproken door diverse mensen dat we absoluut naar de club moeten komen waarvoor hun reclame maken. Omdat we daar niet van houden gaan we dus lekker naar een andere club toe. Er wordt hier flink ge-hoereerd en dat is prachtig om te zien. Ook wij krijgen veel aanbiedingen meer we steken natuurlijk heerlijk iedereen de gek aan. Dat is een favoriete bezigheid van ons geworden. Nadat hier niemand ons meer serieus neemt gaan we met een taxi naar ons hotel. Het was een leuke avond!

Zondag 21-12-08

Na lekker geslapen te hebben checken we om 12.00u uit ons hotel. We hebben om 13.00u met Patrick afgesproken die inmiddels ook in Accra is aangekomen. We ontbijten bij Frankie's. Dit is een vrij bekend hotel-restaurant wat zeer geliefd is bij Europese reizigers. We ontmoeten Patrick en lopen met hem wat door de stad en maken een planning wat we allemaal moeten gaan doen aankomende dagen. Hij is gekomen om ons te helpen en daar maken we graag gebruik van. 's Avonds eten we bij een restaurant wat hij ons aan had bevolen. We eten lekker alleen de livemuziek is verschrikkelijk. Een paar afrikanen die world famoes evergreens proberen te spelen. Nou ja, het is in ieder geval wel

weer lachwekkend.

Na het eten nemen we afscheid van Patrick en we spreken af dat we hem dinsdag weer treffen..

Maandag 22-12-08

De wekker gaat om 5.00. Heel erg vroeg omdat we vandaag met de eerste lading kinderen naar de dokter gaan. 5.30u willen we wegrijden maar dan doet de auto het niet.

Met geen mogelijkheid gaat de startmotor rond. We duwen hem de straat op en proberen het nog een paar keer. Aanduwen wil niet en dus staan we flink te balen.

Ik geef met een plank een flinke tik op de startmotor en hij loopt. Gelukkig!!!

Iets later als gepland komen we bij de school van Pompidou. Iedereen staat al klaar maar wij moeten eerst nog even wat provisorische bankjes in elkaar schroeven van de planken die we gisteren hadden gekocht.

10 minuten later is alles klaar en kunnen we inladen. Dit gaat lekker rommelig (zoals je dat hier verwacht natuurlijk), maar het past allemaal. Stel je voor: 40 kinderen en 4 volwassenen passen in de bus. Het is flink proppen maar er is niemand die klaagt! Ik rij heel voorzichtig over die verschrikkelijk slechte wegen en we schudden af en toe flink heen en weer. Onderweg merken we wel dat er meer met de auto aan de hand is. We verliezen op de 1 of andere manier koelwater. We komen bij het hospitaal aan en alle kinderen nemen plaats in de wachtkamer. Wilco en ik kruipen meteen onder de motorkap en gaan op onderzoek uit. We bellen even met een bekende automonteur uit Heino en deze komt al snel tot de conclusie dat de koppakking lek is. Dat is niet zo mooi, omdat dit een behoorlijk reparatie is. Ik besluit om ook Marcel (m'n broer) nog even te bellen en hij komt tot dezelfde conclusie. Wij rijden naar Adeiso om wat documenten te faxen naar Patrick die voor ons wat dingen aan het regelen is met mensen in de haven voor onze container. Maar een fax zoeken valt niet mee!

Onderweg komen we langs een markt en waar we iemand zoeken die eten voor de kinderen kan verzorgen. Pompidou herkent iemand en zij komt met haar hele hebben en houden mee in de bus. We rijden terug naar het hospitaal en de kinderen krijgen allemaal rijst met bonen en een vaag stukje vis. Ze laten het zich allemaal goed smaken. Nadat iedereen is onderzocht rijden we weer terug naar het dorp. Achterin wordt hard gezongen. Ik denk een Afrikaanse uitvoering van "een potje met vet".

Nadat we van iedereen afscheid hebben genomen gaan wij naar huis. Terug in Accra gaan we op zoek naar een automonteur de auto kan repareren. We weten wat het probleem is maar iedereen heeft een andere mening. Na lang zoeken zou er vanavond iemand komen kijken.

We koken bij Pompidou nasi met saté (gisteren konden we geen chinees vinden) en praten nog wat na. Om 21.00u komt de automonteur langs en we leggen het probleem uit. Ook hij zegt dat het absoluut de koppakking niet is. We worden er nu wel een beetje flauw van en vragen of hij hem wel kan vervangen. Na lang zeuren komen we overeen dat hij morgenvroeg om 8.00 hier is met een nieuwe koppakking. We liggen vroeg in bed. Moe maar voldaan van de eerste dag echt nuttig werken hier. Morgen een spannende dag. De container komt aan.

Dinsdag 23-12-08

We staan om 7u op. Wilco gaat met een taxi naar Accra om Patrick op te pikken om samen met hem alvast naar de Tema te gaan waar onze container vandaag aankomt. Ik ontvang de monteur die onze bus gaat repareren. Daarna zou ik naar Tema rijden om me bij Wilco en Patrick te voegen. Ik ben heel verbaasd dat de monteur er om 8.00u is. Maar: Hij heeft geen nieuwe pakking mee. Hij heeft het er nog eens met zijn baas over gehad, en ze zijn van mening dat het absoluut niet de koppakking is. Ik wordt heel boos, want dat hadden we niet afgesproken! Maar nu is het al weer te laat om alles nog te gaan regelen. We hebben ook geen vertrouwen meer in deze man. Wel maakt hij de auto dat hij wat beter koelt. Dat kan nooit kwaad, maar het probleem is niet verholpen. Hopelijk houdt hij het nu vol tot we hem verkopen. Wilco heeft ook geen goed nieuws. Hij belt vanuit de haven dat de container er nog niet is en dat ze verder nog niets kunnen doen. Het is nog onbekend wanneer het schip komt. Dat belooft allemaal niet veel goeds. Wilco, Patrick en Mohammed (vriend van Patrick uit Nandon) gaan naar Accra en ik rij er voorzichtig met de bus naar toe. Nadat we wat gegeten hebben bezoeken we de enorme markt van Accra. Patrick kent hier goed de weg en hij laat me alles zien. Leuk om te zien, maar net zo leuk is de waanzinnige verkeerschaos hier. Ik kan er uren naar kijken.

We brengen de jongens naar hun hotel en wij rijden naar Pompidou. Het is slechts een paar kilometer, maar we doen er 3 uur over. Zo vast zit dat verkeer hier.

Omdat we vandaag geen spullen hebben kunnen halen moeten we de planning omgooien. Hopelijk weten we morgen meer. We hebben wat telefoonnummers gekregen en we kunnen vanaf 8 uur bellen.

Onderweg zien we nog wat vechtpartijen, aanstaande zondag zijn er verkiezingen en de sfeer begint op sommige plekken wat om te slaan. Niet normaal hoe fanatiek dat het er hier aan toe gaat.

Woensdag 24-12-08

Vanaf 8u zijn we aan het bellen met de haven i Thema. We proberen alle telefoonnummers maar krijgen geen gehoor. Omdat de stroom weer eens is uitgevallen kunnen we ook niet bij het internetcafé terecht. Na eindeloos bellen besluiten we Wilco's zus te bellen zodat zij op internet de status van onze container kan checken. Maar dan na 10 minuten het nare bericht:

Container komt pas op 2 januari aan!!!

Daar zitten we dan, zonder spullen. We bellen nog wat rond en viavia horen we dat ze gewoon de haven dicht hebben gegooi ivm de aankomende feestdagen. Er komt geen schip meer in.

We worden kwader en kwader maar kunnen niets doen.

Ik loop wat rondjes stampvoetend om de bus en Wilco reageert z'n agressie af op wat kippen die nu nergens meer te vinden zijn. We zetten een kop ouderwetse Nederlandse koffie en komen weer een beetje tot rust. Het is nu eenmaal niet anders....this is Africa! We hadden aan het eind van de week nog naar Cape Coast gewild en we besluiten om nu maar meteen onze spullen in te pakken en te vertrekken. Doodzonde als we ook nog eens deze dag verklooiën. We sturen Patrick naar huis en wij rijden een uur later richting het oosten. Vlak na de middag komen we aan in Kankum. Dit is een beschermd regenwoud waar je op hele hoge touwbruggen tussen de bomen een route kan lopen. Het is echt prachtig om te doen. Ook lachen we ons kapot om een gillende Japanse dame op hoge hakken voor ons. Weer een leuk film momentje!

Na de wandeling rijden we naar Cape Coast om daar een hotel te zoeken.

We checken in en gaan na een lekkere douche de stad in voor een hapje en een drankje. Ons doel is het "Palm Beach Resort" en zoals de naam al doet vermoeden, het is een prachtige tent aan het strand. We hadden al gelezen dat het de beste keuken uit de omtrek zou hebben en dat wilden we maar wat graag even testen. We bestellen een Seafood plate voor 2 personen (we zitten per slot van rekening aan de zee). Het eten is waanzinnig en vooral van de kreeften krijgen we niet genoeg! We bestellen wat lekkers te drinken, en dan nog wat, en dan nog wat, en dan nog wat....

Ondertussen is er ook nog een acrobaten show wat erg leuk is. Er zitten hier een hoop blanken en we besluiten om eens even aan de bar te gaan hangen. We bestellen hier weer heel veel lekkere drankjes en maken al snel vrienden met de Nederlanders en Duitsers om ons heen. Boven de bar is een soort disco en er wordt echt geweldige muziek gedraaid. We gaan naar boven en ik maak kennis met het Duitse meisje wat met haar laptop aan het draaien is. Ze is een vriendin van de eigenaar. Ik kruip natuurlijk ook weer even achter deze (digitale) draaitafel en al snel staan we te dansen op lekkere rock. Zelfs Wilco gaat uit zijn dak op de dansvloer. Geen idee of het aan de drank ligt of aan de goede muziek (The Doors), vast een combinatie er van. Na nog meer drankjes worden we uitgenodigd voor een kampvuur aan zee. Natuurlijk zijn we van de partij en niet veel later zitten we met een gezellig groepje bij een vuur vlak voor de enorme golven. We liggen heerlijk in het zand en we bedenken ons dat dit toch wel een prachtige plek is om op kerstavond te zijn. Na wat gekletst en gezongen te hebben (let it snow) krijgen we het in onze kop. We trekken onze kleren uit en duiken de zee in. We laten ons een paar keer flink meedrijven op de hoge golven en we kunnen er maar geen genoeg van krijgen. Nadat we weer een beetje zijn opgedroogd trekken we onze kleren aan en vinden het genoeg geweest. Het is al super laat en we zijn behoorlijk "in de olie" We nemen een taxi naar ons hotel waar nog best wel nat aankomen. Wat een bijzondere dag! Het begon zo slecht maar eindigde oh zo goed. Zzzz....Zzzzz.....Zzzzz.....

Donderdag 25-12-08

Nou, we zijn blij dat we wakker zijn geworden. Alles doet het gelukkig nog en we hebben ook alles nog. Onze kleren liggen op het balkon te drogen van het zeewater. We pakken rustig in en rijden naar het bekende Castle in de stad. Vroeger heel berucht omdat hier heel veel slaven vandaan werden gehaald. We lopen nog even langs de zee en gaan dan terug richting Accra. Het is weer heel erg warm en we zien er allebei erg tegenop om weer bij Pompidou thuis te gaan slapen. Vlakbij zijn huis is nieuw hotel gebouwd en we besluiten om een kamer met airco te nemen..... aan 1 nacht goed slapen hebben we veel behoefte. We gooien onze spullen in de kamer en gaan naar Pompidou om de planning te maken voor de komende dagen. Daarna zijn we kapot en gaan heerlijk in onze koele kamer liggen.

Vrijdag 26-12-08

We staan om 5u op en zijn om 5.30u bij Pompidou. Vandaag willen we met 80 kinderen naar het

hospitaal, opgedeeld in 2 groepen. We zijn mooi op tijd en de kinderen staan al klaar. Omdat het voor de families een hele bijzondere gelegenheid is hebben ze allemaal hun mooiste kleertjes aan. We laden de eerste groep uit en gaan meteen terug om de volgende te halen. Het is maar een paar kilometer maar door de belabberde straten hebben we er bijna een uur voor nodig. Het is wederom een enorm geduw en getrek bij het instappen, niemand wil vergeten worden.

Als we de 2e groep hebben afgeleverd gaan wij meteen achter het eten aan. De vrouw van 1 van de leraren heeft de catering verzorgd voor alle 80 kids. We delen het eten uit en nadat iedereen heft gegeten is de 1e groep al bijna weer klaar. Het wachten is nog op de medicijnen die klaar gemaakt worden. We brengen de groep weer naar huis en halen dan ook de anderen op. Om 18.00u is iedereen weer thuis en gaan wij hier op zoek naar een slaapplek. Morgen willen we weer met 80 kinderen en we willen daarom niet meer terug naar Accra. We nemen de herberg/hostel vlak bij de school. Omdat we de hele dag nog niet normaal hebben gegeten gaan we op zoek naar wat eetbaars. Dat blijkt weer niet mee te vallen. Er wordt weliswaar genoeg etenswaar verkocht op straat maar we zijn er zeker van dat onze Europese magen dat niet gaan trekken. Wel jammer want het ziet er allemaal heerlijk uit! We vinden een "Chop-bar" aan de rand van de hoofdweg genaamd Mama's Kitchen. We kijken zelf wel even in alle pannen (Mama vindt het allemaal erg leuk) en we nemen rijst met een stukje kip en een ei. Smaakt prima. Daarna gaan we naar bed, we zijn moe en morgen is het weer vroeg dag.

Zaterdag 27-12-08

De wekker gaat om 5.30u en een half uurtje later zitten we weer aan de drukke straat aan ons ontbijt. Fried eggs met toast. Smaakt goed en is ook erg avontuurlijk. Met de achterpoten van onze stoelen bijna in het riool en een meter achter ons het drukke verkeer. De vrachtwagens, bussen en taxi's scheren achter ons langs. We staan om 7u weer bij de school om de eerste 40 van weer 80 kinderen op te halen. Dit keer zijn ze heel klein dus dan passen er ook wel 4 meer in. Het instappen gaat weer mega door elkaar en hierdoor zijn we een half uur langer bezig. Afrikanen en iets organiseren dat gaat slecht samen. Verder werken we hetzelfde programma af als gisteren en zijn wij dus de hele dag in touw met rijden. De stroom is weer eens in de regio uitgevallen dus moesten we op zoek naar tankstation die met een aggregaat werkt. Die vinden we gelukkig, de tank was al behoorlijk leeg. Onderweg koop ik nog een cd. Ze draaien hier overal steeds een geweldig nummer, en die wil ik graag mee naar huis nemen.

De dokter van het hospitaal heeft een vriend gebeld die interesse heeft om onze bus te kopen. We ontmoeten de man en maken de deal zo goed als rond. Er komt volgende week iemand kijken of hij technisch goed is. Laat maar komen denken wij. (moeten we alleen even de uitlaat er weer onder maken die we vanmiddag op die snelweg verloren zijn.) We hebben nu alle kinderen van 1 school gehad en zoals afgesproken zouden we dat vandaag met de dokter afrekenen. En dan komt het: Ze moeten een paar dingen bij elkaar optellen en op een nota schrijven. Dan ontdekken ze dat de medicijnen in andere eenheden zijn opgeschreven als de onderzoeken van de dokter. (Ze hebben 2 jaar geleden 4 nullen verwijderd van hun munteenheid). Ook schijnen er sommige medicijnen voor nog voor een oude prijs opgeschreven te zijn. Er klopt dus geen snars van de hele rekening. Ze krijgen het maar niet geregeld, wat een chaos weer. Wilco zit me het geld op tafel klaar maar het uiteindelijk spreken we maar af dat we maandag een nieuwe rekening krijgen dan ook afrekenen.

We dropen de kinderen weer af in hun dorpje en gaan dan richting Accra. We zouden vanavond met de hele familie uit eten maar we staan wederom 2 uur in de file. Het is inmiddels veel te laat voor oma en de 2 dochters dus gaan we een andere keer. Wel jammer, waarschijnlijk moet ik het dan missen omdat ik dan alweer thuis ben. We koken snel wat rijst met kant en klaar saus en gaan daarna even in de buurt kijken waar Pompidou woont. Het is toch weer zaterdagavond, en we gaan nu kijken of een ergens een biertje kunnen krijgen. Zal morgen laten weten hoe het was.

Zondag 28-12-08

Wat een drama nacht! We wilden gisteravond naar een bar verderop en stapten in een Tro-Tro. Dat zijn oude gammele busjes die rond rijden en waarmee heel Ghana zich verplaatst. Toen we uitstapten bij de bar merkte ik binnen dat mijn portefeuille niet meer in mijn zak zat. Dat is niet best, daar zit namelijk ALLES in!! We beginnen te zoeken en pakken een taxi waarmee we wat plaatsen afrijden waar heel veel van die TroTro's staan. Maar dat is een speld in de hooiberg. Er rijden hier naar schatting 10.000 van die busjes. We gaan terug naar het hotel en overleggen wat we nu moeten gaan doen. Ik zit in zak en as, ben in 1 klap mn paspoort, geld, bankpasjes, inentingsbewijzen, rijbewijs enz enz kwijt. We wijn gaan slapen (tenminste dat heb ik geprobeerd) en wilden vandaag, na aangifte bij

de politie te hebben gedaan, proberen om iemand bij de Nederlandse ambassade te pakken te krijgen voor een noodpaspoort. Ik moet morgenavond vliegen en zonder paspoort kom ik niet ver.

Tijdens het ontbijt gaat Wilco de straat op om wat drinken te kopen en hij wordt aangehouden door de chauffeur van het busje van gisteren. Hij heeft voor het hotel staan posten en heeft mijn paspoort gevonden. We stappen meteen in en gaan met hem mee naar huis. En inderdaad, er komt iemand naar buiten (samen met de gehele buurt) met m'n paspoort. Iedereen begint zich er mee te bemoeien en natuurlijk willen ze geld. Hij heeft alleen het paspoort, de rest is weg. We geven ze 100 cidi's (ongeveer € 60) wat ze kunnen verdelen onder de jongens die zeggen er wat mee te maken te hebben. Dat zijn er nu natuurlijk heel veel ineens, maar dat mogen ze zelf uitzoeken. Ik ben super blij dat ik m'n paspoort terug heb en dat ik morgenavond zonder problemen kan vliegen. De jongens brengen ons terug maar halverwege stoppen ze en vragen om meer geld. Na een tijdje onderhandelen kon ik ze duidelijk maken dat ik toch echt al mijn geld ben kwijtgeraakt inclusief mijn creditkaart. We beloven ze te bellen als we de spullen uit de container hebben, daar zitten nog wel wat cadeaus in.

Het is nu 12.00u dat ik dit schrijf. Vanmiddag gaan we naar de politie om aangifte te doen. Ik ga Wilco onder lichte dwang wat geld voor laten me pinnen en daarna gaan we onze uitlaat repareren.

Vanavond ga ik vast wat spullen pakken.

Morgen gaan we weer heel vroeg met de kinderen van de volgende school naar het hospitaal en daarna ga ik meteen door naar het vliegveld. Ik kom de 30e aan en als het goed is schrijf ik de rest van het verslag dus thuis op mijn eigen pc. Voor nu de groeten uit Ghana en tot snel!!!

Maandag 29-12-08

De wekker gaat om 5u maar we zijn al wakker. Beetje vreemd opstaan is het wel vandaag. Het is mijn laatste dag. Vandaag gaan we naar de oude school van Pompidou om daar de eerste kinderen op te halen voor een medische check-up. We pikken onderweg Jeroen en Sandra op die ons vandaag begeleiden. Ze willen graag eens kijken wat we hier allemaal doen en wij willen het ze natuurlijk graag laten zien. Ze stappen bij ons in de bus en we rijden naar het hospitaaltje. Daar wacht ik met Jeroen en Sandra op de eerste lading kinderen die Wilco en Pompidou ophalen. Het duurde wat langer als gepland maar onderweg moest Wilco nog even de uitlaat repareren. Ik loop al vast met onze gasten wat door het hospitaal en ook zij zijn erg verbaasd hoe dat er hier allemaal aan toe gaat. Ik ben inmiddels kind aan huis en loop zo overal naar binnen. De mensen die hier werken vinden het allemaal prima. Zoiets zou bij ons in Nederland nog wel voor wat problemen zorgen. Inmiddels zitten de eerste kids zich alweer te vergapen aan de (gesponsorde) tv in de wachtkamer. Ik ga nu samen met Jeroen en Sandra naar de school voor de tweede lading.

Voor mij is deze school ook nieuw maar ik herken het meteen van de foto's van Wilco en Christine. Terwijl de kinderen zich langzaam beginnen te verzamelen voor onze bus lopen wij wat rond in en om de school. Ook dit is allemaal erg interessant om te zien. De school is net wat meer school als de andere, maar ook hier is nog genoeg te doen! We lopen via een prachtige weg naar het dorpje waar onze stageloopters hebben geslapen en waar we aantal mensen leren kennen. Petje af voor hun! Je moet er heel wat voor over hebben!

Maar wat is het hier mooi!!! Veel groen, mooie bomen en veel palmen. We gaan weer terug naar het hospitaal en rijden meteen weer door naar het dorp om het eten te halen. We vragen of Jeroen en Sandra het eten willen uitdelen en dat doen ze maar al te graag. Het is ook echt leuk om te doen. Die kleine negertjes zijn om op te vreten en Sandra en ik maken veel foto's. Na het eten vermaken we ons goed met die kinderen die al klaar zijn met hun onderzoeken. Ik gooi een bal weg en er rent een enorme zwerm achteraan. Prachtig om te zien! Maar ja, vandaag we hebben haast. Ik moet op tijd op het vliegveld zijn.

We rijden daarom om 15.00u bij het hospitaal weg en zorgen er voor dat de kinderen die nog geen medicijnen mee hebben dat ze deze morgen alsnog krijgen. Ik stap bij de kinderen achterin en onderweg laten we ze liedjes zingen. Ze begonnen heel zacht en voorzichtig maar na 5 minuten

zongen ze heel hard. Oh wat leuk!!!! Nadat ze uitgezongen waren zette Wilco een cd op met een nummer van Hazes. Er zitten achterin ook luidsprekers en ze keken heel vreemd. Ik vond dat het nu mijn beurt was om te zingen dus ik zing uit volle borst "slaap je al ik wilde nog wat kwijt....." wat er toen gebeurde had je moeten zien: 43 donkere kopjes die me met open mond aan stonden te staren. Jeroen heeft het gefilmd en ik ben heel benieuwd! Langzamerhand begin ik echt te balen dat ik weg moet. Maar ja, het is niet anders!

We zijn weer op tijd bij de familie Pompidou en we eten snel wat. Ik ga douchen en om 19.00u sta ik klaar om te gaan. We maken nog wat leuke foto's met de hele familie erbij en dan is het tijd om afscheid te nemen.

Wilco en Pompidou rijden me naar het vliegveld. Mijn vliegtuig gaat pas om 23.30u maar omdat de stemmen van de verkiezingen bijna geteld zijn willen we daar zijn voordat de pleuren uitbreekt en we vaststaan in de stad. Ik ben mooi op tijd op het vliegveld en ik laat mijn bagage vast controleren en ik check vast in. Omdat het nog maar 20.00u is ga ik mijn tijd buiten verdoen. Ik drink wat en verbaas me over hoe dom een Engels meisje is. Ze is helemaal in love met een knappe neger maar deze geeft geen kick. Het is wel duidelijk wat hij wil en waarom hij met haar "heeft". Die zit binnenkort lekker in Engeland. Ik moet me inhouden om dat meisje niet tegen de spreekwoordelijke muur te gooien.

Ik besluit naar binnen te gaan en me alvast in te checken. Maar dan zie ik dat we een uur vertraging hebben. Dus maar weer naar buiten. Ik kan het niet laten en ga proberen ergens iets van de vliegtuigen te zien. Ik wordt overal weggestuurd, maar omdat we nog steeds in Afrika zijn denk ik dat er vast wel ergens langs de bewaking te komen is. En ja hoor, ik vind een mooi plekje en zie wat vliegtuigen landen en opstijgen. Na een uurtje ga ik het weer proberen en zie dat we weer een uur vertraging hebben. Nu begint het een beetje flauw te worden. Ik loop nog maar wat rondjes om het vliegveld en ga dan toch maar naar binnen. Ik ga door de douane en ga wachten voor de gate. Er zit nog een boek in mijn tas en dus ga ik ergens rustig zitten lezen. Hier is verder echt helemaal niets te beleven. En dan het bericht.....nóg een uur vertraging. SHIT zeg!! Ik ben inmiddels bek af en ga proberen wat te slapen. Net op het moment dat ik bijna op dit comfortabele, scheve stalen bankje in slaap val wordt ik opgeschrikt door de commotie in de hal. Ja hoor.....NOG EEN UUR VERTRAGING!!! Geplande tijd is nu 4.30u. Flink pissig krijgen we een drankje aangeboden van de vliegmaatschappij. Ze blijven nog steeds beloven dat ik mijn aansluitende vlucht in Tripoli (Libië) ga halen. Maar na zoveel weken hier weet ik wat een belofte van een afrikaan waard is. Om 4 uur is het dan trekken en duwen geblazen om het vliegtuig in te komen. Je krijgt hier geen stoelnummer aangewezen en dus geldt het recht van de sterkste.

Eindelijk vliegen we dan. Ik zit mega krap en ben blij dat we in Tripoli even weer uit kunnen stappen. Tijdens het landen alvast maar een sms naar ma gestuurd (dat kan hier schijnbaar wel) dat ik geen idee heb hoe laat ik aankom, maar dat het wel flink later zal worden. We worden buiten het vliegtuig opgevangen en moeten snel doorlopen omdat het vliegtuig naar Amsterdam schijnbaar al klaar staat. Tijdens het wachten in de ruimte achter de douane wilde ik wel graag een sigaretje roken. Iedereen weet dat dat niet mag op een vliegveld, maar als je de man van de douane een sigaret aanbied, kan het zomaar gebeuren dat je met z'n tweeën achter het röntgenapparaat staat te roken. Al snel mogen we instappen en er staat zowaar een hele mooie, nieuwe en vooral lege Airbus klaar. Wat een luxe hier!! Ik heb een raamplaats en 3 stoelen voor me alleen. Kijk, zo vlieg ik graag! Ook heb ik 3 touch-screen schermen voor me alleen. De vlucht gaat nu heel voorspoedig en een paar uur te laat landen we op Schiphol waar mijn ouders op me staan te wachten.

Inmiddels ben ik weer thuis en schrijf ik dit achter mijn eigen bureau. Niet normaal wat is het hier koud! Dit is een temperatuurverschil van 40 graden!!! Aan de ene kant fijn dat ik weer thuis ben en is het leuk dat er overal geschaatst wordt maar er is iets wat me behoorlijk bezig houdt: Ik was nog lang niet klaar in Ghana. Ik had er nog zoveel willen doen. Maar ja, gelukkig zit mijn maatje er nog en kan hij de dingen doen die nog gedaan moeten worden. SUCCES DAAR WILCO!!!

Hopelijk vindt hij af en toe nog een beetje tijd om ons op de hoogte houden van de ontwikkelingen en belevenissen daar. Ik vond het schrijven erg leuk om te doen bedank iedereen voor de leuke reacties!

Dinsdag 30-12-08

Het is maandagavond en we hebben Stephan naar het vliegveld gebracht. We waren vroeg, maar ze zijn bijna klaar met het tellen van de stemmen en voor dat het feest los barst willen we Stephan op het vliegveld hebben. Het blijft rustig de hele avond, het blijft wachten op de stemmen van 4 van de 230 kiesdistricten.

Dinsdag vertrekken we vroeg om 5.45 en vandaag gaan we met de laatste groep van 70 kinderen

naar het ziekenhuis. De reis verloopt voorspoedig en om 10 uur heb ik alle kinderen in het ziekenhuis en ga slapen op een bankje in de wachtkamer. Door de warmte slapen we niet voor 23 uur en om 5 uur gaat de wekker. Om 11 uur schrik ik wakker er is een hoop commotie.

Op de radio is het bericht dat de aantallen van de stemmen is veranderd tussen de regionalen en het nationale niveau. Fraude en bedrog wordt er geroepen en de samenzweringtheorieën komen naar boven. Ik ga het eten halen en hou me een beetje op de achtergrond. Om 12 uur zal de kiescommissie de uitslag bekendmaken.

Om 3 uur zijn we klaar en rijden we terug naar Accra en nog steeds geen uitslag. Pompidou zit de hele weg met zijn radio (cadeau van Marloes) tegen zijn oor.

Als we door La Paz (centrum van de "snelweg") rijden kunnen we in 1 keer door, normaal minstens 30 min tot 1 uur file, ik zie het maar als stilte voor de storm.

Niemand loopt met vlaggen rond en zelfs de taxichauffeurs hebben de vlaggetjes gewisseld voor de nationale vlag, niemand wil risico lopen. Om 16 uur zijn we in thuis bij Pompidou, een record, zo snel (40 km). Om 16.30 ga ik met Rabi (de vrouw van Pompidou) mee naar de markt 500 m verder, even wat verse producten kopen, leuk en gezellig. Rabi laat me net wat Garnalenpoeder zien als er opeens een luid gebrul losbarst. Overal beginnen mensen te schreeuwen en te hollen. De verkiezingsuitslag is er realiseer ik me.

Voordat ik kan vragen wie er heeft gewonnen duik ik snel achter de toonbank, er komt een vrouw aangerent met een groot kapmes (mancettie, standaard uitrusting van iedere marktvrouw en boer). Ik roep tegen Rabi dat we weg moeten, maar de vrouw waar mee we moeten afrekenen is ook aan het feest vieren. Gelukkig, de NDC (PVDA) heeft gewonnen van de NPP (VVD) en wij zitten in een arme buurt dus iedereen heeft bijna NDC gestemd. Ik wil weg maar Rabi wil de boodschappen niet achterlaten, na veel geschreeuw kunnen we betalen en gaan we in loopspas naar huis.

Thuis blijkt het verhaal anders, de NDC staat voor maar in 1 kiesdistrict moet vrijdag opnieuw gestemd worden (voor de 3e keer), dus is het nog steeds wachten.

Om 19 uur ben ik total loss en val ik als een blok in slaap en slaap tot 7 uur de volgende dag.

Woensdag 31-12-08

Woensdag 31 december, een rustdag, we hebben om 12 uur af gesproken in Adeiso bij de dokter met de man die onze auto wil kopen. Hij betaald nu alvast het geld (wat hij gaat halen) en krijgt 12 januari de auto, dat is een goede deal. Ik ga weer slapen op de bank bij de dokter in de wachtkamer. Ik heb standaard mijn kussen in de auto en het duurt tot 2 uur voordat we de man telefonische te pakken hebben, waar is hij? Hij is inmiddels in Accra bij de bank, want de bank in Adeiso had niet genoeg geld?!?! Om 3 uur arriveert de man en kunnen we beginnen met geld tellen. Het bedrag GHC 8000,- wordt betaald in briefjes van 5 e 10. we komen nog 2000 tekort, die wordt van de boerderij opgehaald en om 16.30 verlaat ik de dokter met 8000 Ghana Cides, een plastic tas vol (4500 euro). Het kost wat tijd, maar dan heb je ook een tas met geld.

'S avonds check ik in een hotel in het centrum en ontmoet Jeroen en Sandra. We eten in hun hotel, wauw wat lekker echt eten, eens geen rijst met kip. We vieren middernacht op een terrasjes in Osu (de uitgaanswijk), weinig vuurwerk en niet echt veel feest. De sfeer is iet wat gespannen want morgen moet er weer gestemd worden. Om 2 uur nemen we afscheid en neem ik een taxi naar het hotel. De chauffeur weet de weg niet en na 2 keer vragen moet ik hem de weg uitleggen. Hij schaamt zich diep dat ik de weg moet uitleggen en ik mag zelf weten wat ik betaal. Happy New Year.

Donderdag 1 januari 2009

Uitslapen is er niet bij, De airco maakt een lawaai als een auto zonder uitlaat en om 9 uur begint er een gospelband van 50 man te zingen op 10 meter afstand, goede morgen. Ik haal ergens een Engels ontbijt, gebakken eieren met spek en brood, wat een feest.

Ik heb om 12 uur afgesproken met Pompidou maar die komt pas om 1 uur opdruven na een familiebezoek, we houden het maar op tegenwind. We vertrekken direct naar de broer van Rabi (vrouw van Pompidou) We zijn uitgenodigd op de verjaardag van zijn dochter, die wordt 28 jaar. Als verjaardagcadeau ga ik wat video opnames maken, lekker goedkoop en zij zijn heel blij.

De weg naar het huis van de broer wordt steeds slechter. Ik vertel Pompidou dat de weg naar de hel moet zijn, zo slecht. Hij moet erg lachen en let niet op en wordt bij de volgende bult gelanceerd en valt tussen de stoel en dashboard, het wordt steeds gekker. Er zijn geulen van 1 meter diep en 80cm breed en ik begin te zweten, want 1 fout en je ligt echt op zijn kant. Na 2 km in de 1e versnelling te hebben gereden arriveren we op de bestemming. Een groot luxe huis midden tussen de leem hutten. Ik snap niet dat hij hier het huis heeft gebouwd maar ik denk niet dat veel onverwachts bezoek komt.

Na dat ik aan iedereen ben gepresenteerd (je moet wel showen dat je een witte op je feestje hebt) gaan we wat eten en wandelen.

Om 16 uur begint het feest, er is een immense disco installatie opgebouwd en er komt een hoop lawaai uit. Ik begin met filmen en vind het wel interessant. De mensen uit de buurt zijn ook uitgenodigd, maar die moeten staan in de hoek, de echte gasten hebben een grote stoel en zitten, zij krijgen ook wat te drinken en te eten, de rest niet. Ik waan me een beetje 100 jaar geleden in koloniale tijd . De priester open het feest met een gebed en dan muziek, lekker hard. De broer van Rabi, vader de dochter loop in een wit trainingspak van Chealsea, het ultieme teken van rijkdom en mode en natuurlijk bijpassende gouden honden ketting.

De dochter heet Moussie en krijgt als cadeau een kleuren televisie (ja, wel zo'n dikke).

Ik maak overal opnames van en iedereen die voor de camera loopt wordt uit het beeld gescholden, want alleen als je belangrijk bent mag je in beeld. Ik zal blij zijn als ik weer in Accra ben.

Als het officiële gedeelte voorbij is krijgen alle volwassenen uit het dorp een bakje met eten en een flesje drinken. De kinderen moeten in een rij gaan staan, ze gieten een beetje cola in de mok en gieten dat in het kind, 5 kinderen uit een flesje van 300ml, 2 slokken dus. Ik sta er bij en geloof het niet, maar de kinderen zijn blij en dansen vrolijk verder. Ik ben nog wat aan het filmen als de vrouwen 2 afwasteiltjes vol met rijst en kip op de dansvloer zetten en wat er dan gebeurt kan ik nauwelijks beschrijven.

De kinderen staat stok stijf op de dansvloer en kijken elkaar aan en dan in 1 moment duiken ze met zijn allen op de 2 teiltjes, 40 a 50 kinderen. Schoppen, slaan, bijten om maar wat eten te bemachtigen. Ik kan het niet geloven en sta aan de grond genageld, in 1 minuut is de bak leeg. De kinderen dansen weer verder met het eten in de hand en eten dat op. Ik wordt er misselijk van en ben in de commotie vergeten de camera aan te doen. Pompidou legt me uit dat de meeste kinderen nooit rijst eten, alleen een soort pap en dat dit een soort laat kerstgeschenk is.

Later komt er nog een bak en maak ik wat opnames, weer een heel gevecht. Ik weet niet wat ik er mee aan moet, dit gaat toch geheel in tegen mijn waarden en normen. Ik ben er klaar mee en zeg tegen Pompidou dat ik naar huis wil en een kwartier later zijn we onderweg. Voordat we in Accra zijn moeten we eerst weer over de weg naar Hel. Onderweg komen we taxi tegen, een Kia Pride (een heel klein autootje) als die in een richel rijdt vinden ze hem volgens mij nooit weer. (er waren niet veel vrienden van de dochter, want de meeste taxi's willen daar niet naar toe rijden) In Accra aangekomen blijkt het te hebben geregend en de zandweg waar wij door moeten is 1 glijbaan. Voor mij valt het wel mee met de ABS en ADS beide werkend en goede banden, maar mijn Ghaneese broeders glijden alle kant op want op de meeste banden is het profiel al lang verdwenen. Om 9 uur zijn thuis bij Pompidou en gaan we slapen.

Vrijdag 2 januari 2009

Het is vrijdag 2 januari en vandaag wordt er gestemd, opletten dus.

Vandaag gaan we op bezoek bij een ananasfabriekje van een Duitser die we in Cape Coast zijn tegen gekomen. Het is zeer interessant en misschien kunnen we nog wat handel doen in de toekomst. De ananas komt in de ochtend aan, wordt gewassen en gesneden en gaat daarna direct door naar het vliegveld en is de volgende morgen in Duitsland, alles binnen 24 uur.

Maar het is wel een heel werk om de boel draaiende te houden, alles wat voor ons normaal is, is dat hier niet. Ze zorgen zelf voor stroom, hier heb je wel iedere dag een stroomstoring van en uur en ook pompen ze en zuiveren ze hun eigen water. Het gewone leidingwater voldoet niet aan de hygiënische Europese eisen. Daarin tegen stelt het salaris van de medewerkers niet veel voor, iedereen begint met het minimumloon en dat is 2,5 euro per werkdag als je heel goed bent krijg je het dubbele. Ik begin al ruimte te maken in mijn koffer, ik neem maar een paar afwashulpen mee voor dat tarief. Om 1`uur gaan we weg want er is gelazer in de tent, van de 4000 geleverde ananassen zijn er 2000 te klein voor productie, dat wordt gezellig.

Op de terugweg bekijk ik de omgeving nog eens goed. Op maar 20% van de grond wordt maar wat verbouwd en hier in het zuiden kun je 3 keer per jaar oosten, volgens mij een droom van iedere

akkerboer. 's avonds volgen we de uitslag op tv, de NDC wint dik maar nog steeds geen officiële uitslag.

Zaterdag 3 januari 2009

Volgens de website is de container binnen dus gaan we opgewekt naar de haven.

Aangekomen is Tema worden we weer eens verrast oor de Ghanese bureaucratie. Omdat het de eerste zaterdag van het nieuwe jaar is zijn ze dicht, soms wordt ik er zo moe van. Als de zon hier een dag niet zou opkomen zou ik er nog niet versted van staan. Op de terug weg stop ik bij de grootste supermarkt van Ghana, ik voel me even weer thuis. Alles is te koop en overal staan prijskaartjes bij en er hoeft niet gehandeld te worden om kilo tomaten.

Ik koop wat lekker dingen en thuis bij Pompidou maak ik een pastasalade met verse groenten en garnalen en we smullen er allemaal van. Dan komt het bericht dat de NDC officieel heeft gewonnen en er barst een klein feestje los. Iedereen is toch nog een beetje gespannen wat het verschil s maar 50,2% tegen 49,8%. Ook heb ik een zak chips gekocht, de eerste in 6 weken wat een feest.

Zaterdagavond ga ik slapen in een hotel en neem een heerlijke warme douche.

Hier kun je genieten van kleine dingen die thuis in Nederland zo normaal zijn.

Zondag 4 januari 2009

Zondag Vandaag is er pas feest op straat. Ik doe er 2,5 uur over om van het centrum naar Pompidou 7 km te komen. Ik heb een MP3 speler op de radio aangesloten en ik zing 2 uur lang Hollandse liedje mee in de auto als ik in de file sta. Het moet een raar gezicht zijn een zingende witte in een bus, maar ik heb de tijd van mijn leven. Patrick is ook weer naar Accra gekomen om te helpen met de container en ook hij is zijn portemonnee verloren in de trotto.

Hij had 400 euro bij zich, want hij wou wat telefoons kopen om thuis weer te verkopen, een behoorlijke strop. Zondagavond bespreken we het plan om de container binnen te loodsen en gaan we vroeg naar bed want morgen vertrekken we al om 6 uur.